



σύγγραμμα περιοδικόν

δίδι του μηνός

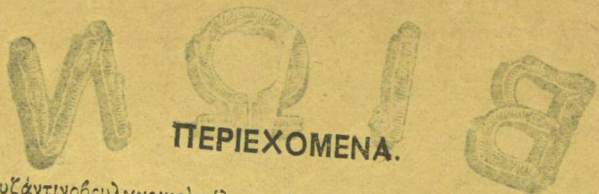
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ.

ΕΤΟΣ Α'. ΤΕΤΧΟΣ ΚΑ.

15 Φεβρουαρίου 1879.

ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ.  
ΤΥΠΟΙΣ Ν. Α. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

1879.



ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

- Σ. Σολομωνίδων.—Βυζαντινοβουλγαρικοί πόλεμοι (συνέχεια και τέλος.)
- Απόρ. Κουρνιακτον.—Περί τῆς εἰς τὸν Θεὸν ἐμπιστοσύνης (συνέχεια και τέλος.)
- Γ. Κ. Υ.—Ἡ ὑπνώττουσα σκιά (συνέχεια και τέλος.)
- Γ. Κ. Τ.—Σίσκα Βάν Ροσμάλ (συνέχεια και τέλος.)
- Στέφ. Γ. Παπαμιγάλη.—Γ. Ἰσιδωρίδης Σκυλίσης.
- Τοῦ αὐτοῦ.—Ὁ κλαίων βράχος (ποίησις)
- Οἱ συμμετασχόντες τῆς συντάξεως τοῦ α. τόμου τοῦ «Βίωνος.»
- Περιεχόμενα καὶ εἰκόνες.
- Κατάλογος συνδρομητῶν.
- Διόρθωσις παροραμάτων.

ΕΙΚΟΝ.

Γ. Ἰσιδωρίδης Σκυλίσης.

Τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ δευτέρου ἔτους ἐκδοθήσεται περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαρτίου.

ΕΤΟΣ Α. ΤΕΤΟΣ ΚΑ.

1878 Φεβρουάριος

ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ  
ΤΥΠΟΣ Μ. Α. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

1878

ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΕΓΑΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΩΝ.

ΦΥΛΛ. ΙΖ'.—ΙΗ'

ΜΙΚΤΟΓΡΑΦΟΥ Δ'.

Ὁ ἔρωσ πρὸς στιγμὴν θωπεύει

ἀκτίνας ἀρμονίας ραίνει,

ἀλλ' ἡ τὸ σπῆθύς μας στειρεύει,

αἰώνιος ὁ πόνος μένει.

ΦΥΛΛ. Κ'.—ΚΑ'

ΤΡΙΦΟΥ Θ'.

Διπλοῦν ὄρωσιν οἱ μαθόντες γράμματα

ΠΑΡΙΧΗΣΕΩΣ Β'.

Παῖς ὢν πεσῶν ἐπὶ πεσσῶν συνέτριψε τὸ μέτωπον.

ΑΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟΥ Α'.

Μηδένα μίσει, ἵνα μὴ μισηθῆς.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΤΟΥ «ΒΙΩΝΟΣ»

Ἐν Ἀθήναις, Χαρίτων Ταλάσιος.—Ἐν Αἰδινίῳ, Γ. Πουσκουλίδης ἑλληνοδιδάσκαλος.—Ἐν Βέροιας, Β. Παπαπαντελίδης και Δ. Στάμπας.—Ἐν Βουροβόθῃ, Καλλίνικος Ὀλύμπιος ἱερεὺς.—Ἐν Γιουρ-  
 Σ. Σολομωνίδης.—Ἐν Ἰθάκῃ, Ἰπποκρ. Καραβίας.—Ἐν Κιρκαρατισίῳ, Ἀριστείδης Γεωργίου Μου-  
 ς.—Ἐν Κύπρῳ, Ἐπαμεινώνδας Σάββας.—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Ν. Μ. Βαφειάδης και Μ. Γ. Γεδεών.  
 Διμήν Βαθίος Σάμου, Γ. Μ. Σταυρινίδης Ἡρακλῆς Ἀλεξανδρίδης.—Ἐν Μυτιλήνῃ, Γ. Πρίμος.—  
 Ταϊντηρίῳ, Ἡλίας Κρητικός.—Ἐν Παλαιᾷ Φωκαίῃ, Δημήτριος Ἐλευθερίου.—Ἐν Παρισίῳ, Πα-  
 ρης Γεωργιάδης Boulevard Saint-Michel.—Ἐν Χάλλῃ, Γ. Βλάμος Kapellengasse 8, N. 13.—Ἐν  
 Μ. Κεράλας και Ν. Ἀνδρεάδης.

Ἐν Σμύρῃ τῇ 2 Φεβρουαρίου 1878

Ἡ Σμύρνη

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

της εκδόσεως του δευτέρου έτους του «Βίωνος»

Αίσίως αρχιθέντες εις τὸ τέλος τοῦ Α' τοῦ «Βίωνος» τόμου τῆ εὐγενεῖ ἀρωγῇ τῶν φίλων συνδρομητῶν, καλὸν ἐνομίσαμεν, προβαίνοντες εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ δευτέρου τόμου, νὰ τροποποιήσωμεν ὅσον ἐνεστίον ἐπὶ τὰ βελτίω τὴν τε ὕλην καὶ τὸ φιλόκαλον τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ ὡς ἑξῆς· καὶ

Α'. ὡς πρὸς τὴν ὕλην, θέλομεν δημοσιεῖαι ἀρθρα σπουδαῖα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρωτότυπα, βιογραφίας ἐπιστήμων καὶ ἐνδιαφερόντων τοῦ Ἑλληνικῶν ἀνδρῶν, δραματικὰ ἔργα, ἱστορικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς μελέτας, διηγήματα πρωτότυπα ἢ μεταφρασμένα, μυθιστορίας ἠθικὰς ἐκ τῶν ἀρίστων συγγραφέων, περιηγήσεις, ἐπιστημονικὰς ἐπιθεωρήσεις, ὑγιεινὴν, στατιστικὰ, ἀνέκδοτα κ. τ. τ. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τοῦ «Βίωνος», ἔσπερ ὅτ' ἐκδίδεται οὕτως, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἴδιον τόμον, ὁ ἀναγνώστης θέλει εὐρίσκει διάφορα αἰνίγματα, γρίφους, προβλήματα κ. τ. τ.

Β'. ὡς πρὸς τὸ φιλόκαλον, ἐκτὸς τῆς μεγεθύνσεως τοῦ σχήματος καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς αὐξητικῆς τῆς ὕλης καὶ τῆς καλλιτερεύσεως τοῦ χαρτοῦ, ἕκαστον φυλλάδιον, ἐκ 32 σελίδων συγκείμενον, θά εἰκοσμεῖσθαι δι' εἰκόνων, ὁμοίων κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ προκινῶν: δημοσιευμένου ἐξωφύλλου παριστανουσῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔργα καλλιτεχνικὰ καὶ πράγματα τῆς ἡμέρας, ὡς καὶ δι' ἐτέρων μικρότερων προσωπογραφιῶν ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς φιλοσοφίας τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Μὴ ἐπιζητούντες, ὡς γνωστὸν τοῖς φίλοις ἡμῶν, ἀπολύτως οὐδὲν ὑλικὸν κέρδος ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Βίωνος», ἀφίνομεν τὴν αὐτὴν τιμὴν δι' τὴν ἐτήσιον συνδρομὴν—Μετῆξια 2—ἐλπίζοντες ὅτι θέλομεν καλύψει τὰς ἐκ τῆς πάλυτελαύς ἐκδόσεως μεγάλας δαπάνας διὰ τῆς ἀυξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν, τοῦλάχιστον μέχρι 500, ὃ καὶ πιστεύομεν, πεποιθότες ἐπὶ τὰ φιλόμοσα αἰσθήματα τῶν φιλοκάλων ὁμογενῶν.

Αἱ συνδρομαὶ πληρωνόμεναι καθ' ἑξαμηνίαν εὐθὺς ἅμα τῇ λήψει τοῦ α' καὶ ζ' φυλλάδιου, εἰσὶν ὑποχρεωτικαὶ δι' ἓν ἔτος. Διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητὰς προστίθενται καὶ τὰ ταχυδρομικά.

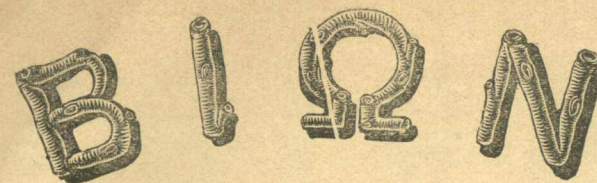
Εἰς τοὺς προμηθεύοντας ἄνω τῶν εἰκοσι συνδρομητῶν δίδεται προμήθεια 15 ρο, εἴτε εἰς χρήματα, εἴτε εἰς σώματα· εἰς δὲ τοὺς ἐγγράφοντας ὀλιγωτέρους τῶν εἰκοσι 10 ρο.

Τελευτῶντες ἐκφράζομεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τοὺς κ. κ. συντάκτας τῶν ἐφημερίδων περιοδικῶν, οἵτινες εὐηρεστήθησαν νὰ ποιήσωσιν εὐμενὴ μνησίαν τοῦ «Βίωνος» ἐν τοῖς ἀξιολόγοις φύλλοις, ὡς καὶ πρὸς τοὺς λογίους Ἑλληνας καὶ Ἑλληνιστάς, οἵτινες δι' ἐπιστολῶν τῶν ἐνεβοῦντων

Ἐν Σμύρνῃ τῇ 2 Ἰανουαρίου 1879.

Ἡ Σύνταξις.

\* Ἡ προκήρυξις αὕτη δημοσιεύθη καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρου χαρτοῦ μετὰ τῆς εἰκόνος τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ δευτέρου τοῦ «Βίωνος» καταλαμβάνουσης τὸ ὅλον τῆς σελίδος.



σύγγραμμα περιοδικόν

δὺς τοῦ μηνός

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ.

ΕΤΟΣ Α'.

1 Μαρτίου 1878—28 Φεβρουαρίου 1879.

ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ,  
ΤΥΠΟΙΣ Ν. Α. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

4879.

# ΒΙΩΝ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ ΤΗΣ 4 ΜΑΡΤΙΟΥ 1878

ΦΥΛΑ. 1.

## ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΟΥΚΟΛΙΚΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΒΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

Ὡς γνωστὸν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας ὁ ἀρχαῖος κόσμος ὑπέστη διὰ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου μεταβολὴν σπουδαιοτάτην καὶ οὐσιώδη οὐ μόνον πολιτικῶς, ἀλλὰ καὶ πνευματικῶς ἐν γενεῇ. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου ἐπῆλθον χρόνοι πομπῆς καὶ πλεονάζοντος καὶ παιδεύσεως ὑπερβολῆς. Ὁ Ἑλληνισμὸς, προῖον ἄλλων τόπων καὶ καιρῶν, ἄλλων πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν περιστάσεων, δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ ἐξαλλοιωθῇ οὐσιωδῶς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διεδοθεῖσα δι' αὐτοῦ καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ εἰς ἅπαντα σχεδὸν τὸν τότε γνωστὸν καὶ ὀπωσοῦν ἐξημερωμένον ἀνατολικὸν κόσμον ἐξηλλοιώθη οὐσιωδῶς καὶ παρεφθάρη· διότι, ἐν ᾧ πρότερον αὐτὴ ἦτο ὄργανον κατ' ἐξοχὴν ποιητικόν, νῦν ἠναγκάσθη ἔνθεν μὲν νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς σκοποὺς βιωτικωτέρους καὶ ὀλιγωτέρων καλλιτεχνικῶς, ἔνθεν δὲ νὰ συμμεταρμωσθῇ πρὸς τὸ ἤκιστα λεπτόν καὶ εὐμουσον πνεῦμα τῶν διαφόρων ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα ἐλάλουν αὐτὴν τὴν γλῶσσαν.

Ἡ νεαρὰ καὶ ἐλευθέρα φύσις ἐξεβλήθη ὑπὸ συνθηκῆς καὶ τῆς ἀναγκάσεως τῶν τύπων.

Τὰ δὲ πνευματικὰ προϊόντα σκοπὸν εἶχον τὴν κολακευτικὴν λάμπρυνσιν τῶν περὶ τοὺς δυνάστας αὐλῶν, τὴν τέρψιν τῶν συνειθισμένων εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰς ἀπολαύσεις καὶ τὴν διαμόρφωσιν ἐπιστημῶν πρακτικῶν, αἵτινες σκοπὸν προστίθεντο τὴν ὠφέλειαν καὶ χρήσιν. Ἡ ἱστορία, ἣτις προκόπτει ἀληθῶς μόνον εἰς ἐποχὴν φρονήματος ἐλευθέρου, ἐξετράπη ἐκ τῆς ἀρχαίας δυνάμεως καὶ ἀπλότητος εἰς ρητορικὴν περισσοτεχνίαν καὶ περιέπεσεν εἰς καλλιλογικὸν κόσμον καὶ κόμπον λέξεων. Ἡ δὲ ποίησις διεστράφη διὰ σκοτεινῆς πολυμαθείας καὶ ἀμέτρου φαντασίας καὶ μετέπεσεν εἰς βεβιασμένην τέχνην, εἰς κεκοσμημένην παιδίαν καὶ φλυαρίαν. Καὶ ἐν γενεῇ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα δὲν ἦτο δυνατόν πλέον νὰ καλλιεργηθῶσιν, ὅπως καὶ πρότερον ἤρκει μόνον, ἐὰν κατορθοῦτο νὰ ἐννοήσωσι ταῦτα οἱ νεοφώτιστοι τοῦ ἑλληνισμοῦ, καὶ πρὸς τοῦτο ἦτο ἀνάγκη ἐρμηνείας καὶ ἐξήγησεως. Ἐντεῦθεν δὲ προέκυψεν ἡ Γραμματικὴ ἡ Φιλολογία κατὰ τὴν στενωτέραν τῆς λέξεως σημασίαν καὶ ἡ Κριτικὴ.

Κατὰ τούτους ὅμως τοὺς χρόνους κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν πολυτελῆ καὶ κατ' ἐθιμοταξίαν βίον τῆς πραγματικότητος ἐκαλλιεργήθη ἡ εἰδυλλιακὴ ἢ βουκολικὴ ποίησις, ἣτοι ἡ ποιητικὴ παράστασις βίου ποιητικοῦ καὶ

ἀγροτικού, πολύ προσεγγίζοντος εἰς τὴν φύσιν καὶ πλήρους ἀπλότητος καὶ ἀθωότητος. Τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ποιήσεως ἀναφαίνεται μόνον εἰς ὑπερβολικῶς λεπτυθεῖσαν ἐποχὴν, ἥτις κορεσθεῖσα τῆς ἰδίας ἐαυτῆς πλησμονῆς προσπαθεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ὑπὲρ τὸ φέρον ἐρεθισθεῖσαν αὐτῆς γνῶσιν διὰ τῶν εἰκόνων ἀπλῆς καὶ φυσικῆς καταστάσεως καὶ νὰ σιγάσῃ τοὺς ἐαυτῆς ἀπαιτητικούς πόθους. Εἰς τὴν Βίδουλιαν ἡ δὲ ταύτην ποίησιν, τὸν πλαστικὸν χαρακτήρα τῆς ἀρχαιότερας ποιήσεως, ἀντικαθιστᾷ ζωγραφικὴ ἐξεικόνισις ὑπὲρ τὸ δέον προβαίνουσα καὶ τὴν θέσιν τῆς λεληθότως δημιουργούσης μεγαλοφύας καταλαμβάνει ἢ τάσιν τοῦ νὰ συνδέσῃσι πρωτοτυπίαν ἐζητημένην ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸ περιεχόμενον μετὰ φυσικότητος προσποιητῆς καὶ ἐπιτετηδευμένης.

Τὰ σπουδαιότατα εἶδη εἰδυλλιακῆς ποιήσεως ἤως τοιαυτὰ τινὰ θεωροῦμενά εἰσι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίαις ἔθνεσιν ἡ Sacuntala τῶν Ἰνδῶν, ἐν ἧ περιγράφεται ὁ βίος τοῦ ἱερέως καὶ ἐρμηίου, τὸ βιβλίον τῆς Ροῦθ τῶν Ἑβραίων, τὰ τοῦ Θεοκρίτου, τοῦ Βίωνος καὶ τοῦ Μόσχου τῶν Ἑλλήνων καὶ αἱ ἐκλογαὶ τοῦ Βιργιλίου τῶν Ῥωμαίων· παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις ἔθνεσι τὰ ἐξῆς: τῶν μὲν Ἰταλῶν τὸ βουκολικὸν δράμα τοῦ Guarini «Pastor fido», τῶν Ἰσπανῶν: Cervantes, Moutemayor, Garcilaso de la Vega, τῶν Ἀγγλῶν: Spenser, Gay, τῶν Γάλλων: Ronsard, Marot, Fontenelle, Madame Deshoulières, Gresset, Bernardin, de St. Pierre «Paul et Virginie», Chateaubriand «Atala», τῶν Ὀλλανδῶν: Loosjes, τῶν Σουηδῶν Lindner, τῶν Δανῶν Oehlenschläger καὶ τῶν Γερμανῶν τὸ βουκολικὸν ποίημα τοῦ Gessner, τὸ ἐπικὸν εἰδυλλίον τοῦ Voss «Louise» «der siebenzigste Geburtstag», τοῦ Eberhard «Hannchen und die Küchlein», τοῦ Raggesen «Parthenais», τοῦ Kosegarten «Jukunde», τοῦ Ulrich Hegner «die Molkenkur» τοῦ Maler Müller, τοῦ Goethe «Hermann and Dorothea» (τοῦτο θεωρεῖται μᾶλλον ἔπος ἢ εἰδυλλίον.) Νεώτατα δὲ εἰδυλλία εἰσι τοῦ Immermann «Oberhof»,

τῶν Auerbach, M. Meyr, Rank, Herma Schmid καὶ ἄλλων.

Παρὰ τοῖς Ἕλλησι τὰ βουκολικὰ λεγόμενα ποιήματα εἶχον ὑπόθεσιν τὸν ποιμεικὸν βίον καὶ ἐγεννήθησαν ἐν Σικελίᾳ, ἔνθα περὶ τὸ 600 π. Χριστοῦ ὁ Ἱμεραῖος Τισίας καὶ ἐκ τοῦ ἔργου αὐτοῦ ὡς χοροὶ δῖοι ἀσκαλοῖς μετέπειτα κληθεῖς Σιτησίχορος ὕμνησε τὸν ὑπὸ Νύμφης ἐρωμένον Δάφνιν. Εἶτα δὲ περὶ τὸ 430 π. Χ οἱ μίμοι τοῦ Σώφρονος ἐπενήργησαν ἰκανῶς ἐπὶ τῆ βουκολικῆς ταύτης ποιήσεως, ἥτις κατὰ τὴν γὰρ πρὸ Χριστοῦ ἐκκλονταετηρίδα φαίνεται ἐν μορφῇ ἐντελῆς ἀνεπτυγμένη.

Τὰ βουκολικὰ ποιήματα εἶναι μὲν κατ' οὐσίαν λυρικά καὶ ἐκφράζουσι τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ διαθέσεις τῶν ἐν Σικελίᾳ ποιμένων. Περιέχουσι ὅμως συγχρόνως καὶ ἐπικὰς περιγραφὰς τῶν καταστάσεων καὶ τοῦ βίου αὐτῶν καὶ συχνότατα πλησιάζουσι εἰς τὸ δράμα· διότι ὅτε μὲν εἶνα ὁμοβαῖα ἄσματα μετὰξὺ δύο προσώπων, ὅτε δὲ διὰ τῶν κατ' εὐθείαν ἐκφερομένων ῥήσεων πολλῶν προσώπων περιγράφουσι κατὰστασίν τινα.

Τὰ τοιοῦτου εἶδους ποιήματα εἶναι γεγραμμένα εἰς στίχους ἐξαμέτρους καὶ εἰς διάλεκτον δωρικήν (Σικελικήν) κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον μεταβεβλημένην. Μεταξὺ ὅμως τῶν ποιημάτων τῶν βουκολικῶν ποιητῶν ἀπαντῶνται καὶ πολλὰ καθαρῶς ἐπικά, ἢ λυρικά ποιήματα εἰς ὁμηρικὴν, δωρικήν ἢ αἰολικὴν διάλεκτον γεγραμμένα. Ταῦτα συγκαταλέγονται μετὰ τῶν βουκολικῶν ποιημάτων ὑπὸ τὴν προσηγορίαν τῶν εἰδυλλίων, ἥτις χαρακτηρίζει αὐτὰ μόνον ὡς μικρὰ ποιήματα, χωρὶς νὰ ὑπεμφαίνη τὴν ὑπόθεσιν αὐτῶν.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν φιλομούσων Πτολεμαίων πολλοὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὴν ποίησιν ἐν γένει, ὅμως τὰ ποιήματα αὐτῶν εἰσι προϊόντα οὐχὶ φυσικῆς καὶ ἀβίαστου ἐμπνεύσεως, ἀλλὰ ἢ μιμήσεως τῶν προτέρων ἐνδόξων ποιητῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἢ στιχοῦρμικαὶ ἐκθέσεις καὶ περιγραφαὶ πραγμάτων ἐπιστημονικῶν. Ἐξίρεισι δὲ τοῦ λόγου μοναδικὴ εἶναι ὁ Σικελιώτης Θεόκριτος, ὅστις ἤκμασε τὸ 270 πρὸ Χριστοῦ γεννηθεὶς ἐν Συρακούσαις· διότι τὰ 30 σωζόμενα εἰδυλλία αὐτοῦ ἀναμίκτου περιεχομένου εἶναι τὰ

πρῶτα τοῦ κόσμου βουκολικὰ ποιήματα περιγράφοντα μετὰ μεγίστης χάριτος τὰ ἦθη, τὸν χαρακτήρα καὶ τὸν βίον τῶν ποιμένων ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ φυσικῇ ἀπλοϊκότητι καὶ ἀφελείᾳ καὶ φέροντα τὸν τύπον βιβλίων καὶ ζωρῶν συναισθημάτων.

Τῶν μιμητῶν δ' αὐτοῦ γνωστότατοι εἶναι Βίων ὁ Συρναῖος καὶ Μόσχος ὁ Συρακούσιος ἀκμασάντες περὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη μετὰ τὸν Θεόκριτον. Ἐνταῦθα δὲ περὶ τοῦ ἡμετέρου Βίωνος προκειμένου, λέγομεν τινα ἐκ τῶν ὀλιγίστων περὶ αὐτοῦ ὑπαρχουσῶν εἰδήσεων.

Ὁ Βίων γεννηθεὶς ἐν τινι κώμῃ τῆς Σιυρνης ὀνομαζομένη Φλώσση ἤκμασε τῷ 217 ἢ κατ' ἄλλους τῷ 170 πρὸ Χριστοῦ. Ἐν Σικελίᾳ δὲ ἀνατραφεὶς καὶ διατρέψας ὅλον τὸν βίον τοῦ ἔγραψε 13 εἰδυλλία, κατὰ δὲ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Ahrens 19, ὧν τὸ σπουδαιότατον καὶ ἀξιολογώτατόν ἐστιν, ὅπερ καὶ τὸ μέγιστον πάντων, ὁ ἐπιτάφιος Ἀδώνιδος. Τῶν πλείστων τούτων εἰδυλλίων ἀποσπάσματα μόνον σώζονται, ἐν οἷς καὶ ἐπιγράμματα ἐρωτικῆς χαρακτῆρος. Πάντα δὲ ταῦτα, εἰ καὶ εἶναι κάπως ὑποδεέστερα τῶν εἰδυλλίων τοῦ συγχρόνου αὐτοῦ καὶ δημιουργοῦ τῆς βουκολικῆς ποιήσεως Θεοκρίτου, οὐχ ἦττον ὅμως διακρίνονται διὰ τὸν πλοῦτον οὐχ ἦττον ὅμως διακρίνονται διὰ τὸν πλοῦτον τῶν εἰκόνων, τὴν χάριν, τὴν ἀστείότητα καὶ τὴν γλαφυρότητα τοῦ λεκτικοῦ, τὴν λεπτότητα τοῦ αἰσθηματικῆς, τὴν ἀφελείαν καὶ τὸ φυσικόν. Ἀλλὰ τὸ ἐπίχαρι τοῦτο καὶ τερπνὸν τῶν ποιημάτων τοῦ Βίωνος, τὸ μέγα ὄνημα, ὅπερ ἐκτήσατο ἕνεκα τούτου καὶ αἱ κάλλιστα σχέσεις, ἃς συνῆψε πρὸς τοὺς ἐν τέλει τῆς Σικελίας, δὲν ἠδύναντο ἢ νὰ συνεπαγάγῃσι τὴν ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον τῶν κατωτέρων αὐτοῦ διὰ, ὡς λέγεται, δολητηριασθεὶς ὑπὸ τούτων ἀπέθανεν ἐν Σικελίᾳ. Καὶ οἱ μὲν ἔνοχοι ἐτιμωρήθησαν παρ' αὐτοῦ προσηκόντως· ὁ δὲ στενωπὸς αὐτοῦ φίλος, ὁ ἐκ Συρακουσῶν ἐπίσης ὀνομαστός βουκολικὸς ποιητῆς Μόσχος ἀφιέρωσεν εἰς αὐτὸν τὸ γνωστὸν λυρικὸν ποίημα «ἐπιτάφιος Βίωνος», ἔνθα μετὰ πολλῆς δασκῆς χάριτος ἐξυμνοῦνται αἱ ἀρεταὶ καὶ ἡ πρὸς τὴν ποίησιν δεξιότης τοῦ ὀνομαστοτάτου μετὰ τὸν Θεόκριτον βουκολικοῦ Βίωνος τοῦ Συρναίου. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων

εὔρηται καὶ ὀκτὼ ἄλλοι Βίωνες, ὧν οἱ δύο γνωστότατοι, ὁ τραγικὸς ποιητῆς Βίων υἱὸς τοῦ μεγάλου τραγικοῦ Αἰσχύλου καὶ ὁ σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου Κυνικός τὸ πρῶτον καὶ εἶτα Κυρηναικὸς φιλόσοφος Βίων ὁ Βορυσθενίτης.

Ἀρκοῦμενοι δὲ νῦν εἰς τὰ περὶ τοῦ ἡμετέρου Βίωνος ὀλιγίστα ταῦτα, ἐπιφυλαττόμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς καὶ ἀνάλυσιν τῶν σωζομένων αὐτοῦ ποιημάτων.

Ἐν τοῖς χειρογράφοις καὶ ταῖς ἀρχαιότεραις ἐκδόσεσι τὰ τοῦ Βίωνος εἰδυλλία ἦσαν ἀνάμικτα μετὰ τῶν τοῦ Θεοκρίτου. Πρῶτος δὲ ἡ γραμματικὸς Στέφανος ὁ Βυζάντιος 472 μ. χ. ἐχώρισεν αὐτὰ ἀπ' ἄλλῶν. Καὶ ἐκδόσεις μὲν ἐγένοντο αἰεξῆς: Moschi Sic. et Bionis Smyrn. idyllia gr. et lat. c. schol. etc. Brugis 1565 religuiae ex rec. Valcken. c. variet. lect. ed. Fr. Jacobs. Goth. 1795. Bion et Moschus rec. G. Hermannus. Lips. 1849. Bionis Smyrn. Epitaphius, Adonidis, ed. H. L. Ahrens. Hannov 1854. — Bionis et Moschi Idyllia V e gr. in latinum conversa. ed. A. Fritschius. Lips. 1860. Ziegler. 1867 Tübing.

Μεταφράσεις δὲ ἐγένοντο αἰεξῆς: I. C. F. Manso. Leipz. 1807 μετὰ σχολίων. — Τῶν τριῶν δὲ ὁμοῦ βουκολικῶν ποιητῶν ὑπὸ L. H. Voss 1808. Tübing. — Μετὰ βιογραφίῶν καὶ εἰσαγωγῆς τῶν τριῶν ὁμοῦ καὶ μετὰ παρατηρήσεων ὑπὸ A. W. R. Naumann. Prenzlau 1828 ἐν δυοῖς τόμοις. — Märke καὶ Notter ἐν Στουτγάρδῃ 1869.

Π. Καπλανίδης.

#### ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤῶΝ ὈΡΓΑΝΙΚῶΝ ΟΥΣΙΩΝ.

Τὰ μέσα τῆς διατηρήσεως τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν σκοποῦσι τὴν καταστροφὴν τῶν σπερμάτων τῆς ζυμώσεως καὶ τὴν κώλιν τῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν.

Ἡ καταστροφή τῶν σπερμάτων ἐπιτυχάνεται εἴτε διὰ τοῦ ἐψήματος τῶν διατηρηθησομένων οὐσιῶν καὶ ἀφαιρουμένου τοῦ ἀέρος, εἴτε τῆ ἐπεργείᾳ οὐσιῶν καταλλήλων, ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν ζύρωσιν καὶ καλουμένων ἀντισηπτικῶν. Ἡ ἀποξήρανσις τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν ἢ ἡ καταβίβασις τῆς θερμοκρασίας αὐτῶν ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξιν τῶν σπερμάτων.

1) *Ἐπιπωμα καὶ ἀφαίρεισις ἀέρος.*— Ἡ βράσις ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν καταστροφὴν τῶν σπερμάτων τῆς ζυμώσεως καὶ θά ἡδύνατο αὐτῆ μόνῃ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν σήψιν, ἐὰν ὁ ἀήρ δὲν ἐπανέφερον ἐκ νέου νέα σπέρματα. Οὕτω συμπληρῶνται τὸ ἔργον διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ ἀέρος. Πλεῖστα ὅσα μέσα ἐτέθησαν εἰς χρῆσιν πάντα εἰσὶ τροποποιήσις τῆς μεθόδου τοῦ Ἀπέρ.

Δι τροφαὶ ἐτοιμασθεῖσαι ὡς διὰ φαγητῶν ἀμέσως εἰσάγονται ἐντὸς κιβωτίου ἐκ λευκοσιδήρου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ πληρῶσωσιν αὐτό· τὸ κάλυμμα κολλᾶται μετὰ προσοχῆς, κρατεῖται δὲ ἐντὸς ζέοντος ὕδατος ἐπὶ μίαν σχεδὸν ὥραν, ὥστε νὰ καταστραφῶσι τὰ ἐνυπάρχοντα σπέρματα.

Τὰ κρέατα τὰ παρασκευασμένα διὰ τῆς μεθόδου ταύτης εἰσὶ ἀξιόλογα καὶ μετὰ δεκαπέντε ἢ εἴκοσιν ἔτη, ἀλλ' ἐν τούτοις ἔχουσι πάντοτε ἰδίαν τινὰ γεῦσιν. Τὰ ὄσπρια, ὡς μικρὰ πιζέλια, φασιόλοι διατηροῦνται κάλλιστα ἐντὸς ὑελίνων φιαλῶν καλῶς κεκλεισμένων καὶ θερμοανθέντων ἀκολουθῶν εἰς θερμοκρασίαν ὀλίγον ἄνω τῶν 100 βαθμῶν.

Τὸ μέσον τοῦτο τῆς διατηρήσεως δὲν ἐφαρμόζεται οὔτε εἰς τὸ γάλα οὔτε εἰς τοὺς νωποὺς καρπούς.

2) *Διατήρησις διὰ τῆς χρήσεως τῶν ἀντισηπτικῶν οὐσιῶν.*— Οὐσίαι τινὲς ἔχουσι τὸ ἴδιωμα, καταστρέφουσι τὰ σπέρματα νὰ προφυλάττωσι τῆς σήψεως τὰς ὀργανικὰς οὐσίας· εἶναι γνωστὸν πρὸ πολλοῦ ὅτι τὸ καπνιστὸν κρέας διατηρεῖται ἐπὶ ἰκανὸν χρόνον. Εἰς τὴν περιστασιν ταύτην, τὸ ἀποτέλεσμα ὀφείλεται εἰς τινὰ προϊόντα, ὡς τὸ φενικὸν ὄζυ καὶ τὸ σωσίκρεας (κρεοζῶτον), τὰ ἀναπτυσσόμενα κατὰ τὴν καύσιν τοῦ ξύλου καὶ τὰ ὁποῖα ποτίζουσι τὸ καπνισθὲν κρέας. Τὸ κοινὸν ἄλας ἢ γλωριούχον νάτριον εἶναι ἐπίσης ἀξιόλογον ἀντισηπτικόν· σήμερον

προσθέτουσι καὶ ὀλίγον νίτρον ἢ νιτρικὸν κάλι τὸ ὁποῖον παρέχει τῷ κρέατι ἐρυθρὰν τινὰ χροίαν.

Τὸ οἰνόπνευμα εἶναι ἐπίσης ἀξιόλογον ἀντισηπτικὸν ἐν χρῆσει πρὸ πάντων πρὸς διατήρησιν τῶν καρπῶν.

3) *Ταρίχευσις.*— Ἡ ταρίχευσις τῶν κρέατων ἀπαρτίζει σπουδαίαν βιομηχανίαν· ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἰστανδίᾳ τὰ μέσα εἰσὶ τελειότερα. Τὸ σύστημα τῆς σφαγῆς δὲ εἶναι διάφορον· ἀνεγνώρισαν ὅτι ὁ διὰ βροπάλου φόνος τῶν ζώων δίδει τὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα. Τὸ ζῶα τὰ προωρισμένα πρὸς ταρίχευσιν δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φουσκώνονται, ὡς γίνεται συνήθως πρὸς εὐκολωτέραν ἀφαίρεσιν τοῦ δέρματος. Ὁ ταρίχευτῆς ἀλατίζει τὸ κρέας, καὶ ἵνα τοῦτο εἰσέλθῃ κάλλιον ἐντὸς τῶν πύρων, κτυπᾷ ἕκαστον τεμάχιον ἐπὶ ἐν λεπτόν· ἕκαστον τεμάχιον διέρχεται ἐκ τῶν χειρῶν τριῶν ἢ τεσσάρων ἐργατῶν· ὁ ἔσχατος ἐξετάζει ἕκαστον τεμάχιον, ἀφαιρεῖ τοὺς χονδροὺς μύνας καὶ εἰσάγει τὸ ἄλας εἰς τὰ μέρη ἔνθα δὲν ἐτέθη εἰσέτι. Τὰ τεμάχια διευθετοῦσιν ἀκολουθῶν ἐντὸς μεγάλων δοχείων ἔνθα μένουσι ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας σχεδὸν, φροντίζοντες νὰ ποτίζωσιν αὐτὰ ἕκαστην πρωίαν μετὰ διάλυσιν ἁλατος, τὴν ὁποίαν ἀντλοῦσιν ἐκ τοῦ πυθμένου. Ἀκολουθῶν μεταφέρουσι αὐτὰ ἐντὸς βρελιῶν θέτοντες διαδοχικῶς στρώμα ἁλατος καὶ κρέατος.

(ἔπεται τὸ τέλος.)

Σ. Στάης.

#### ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἰ. Ἀδαμαντίου Κοραῆ

πρὸς Chardon de la Rochette.

Ἐν Παρισίῳ διατρίβων ὁ πατριάρχης τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, ὁ Σμυρναῖος Ἀδαμαντίος Κοραῆς, ἀνευδότης ὑπὲρ τῆς ὠφελείας τοῦ γένους εἰργάζετο, πλεῖστα ὅσα συγγράμματα ἐκπονήων, ὧν τὰ πλεῖστα μὲν ἐξεδόθησαν τότε, ἀλ-

λα δὲ ἔτι νῦν ἐν τῇ τῆς Χίου βιβλιοθήκῃ ἀνεκδοτα ἀπόκεινται, τὴν μεγάλην τοῦ ἀνδρός φιλοπονίαν καὶ τὸ ἀκάματον αὐτοῦ ἐναργῶς καταδεικνύοντα· καὶ ὅμως μ' ὄλας ταύτας τὰς ἐργασίας ὁ ἀκάματος πατριώτης δὲν ἐλησμόνει τοὺς φίλους αὐτοῦ, τοὺς τε ὁμογενεῖς καὶ ἀλλογενεῖς, μακρὰν μετ' αὐτῶν κρατῶν ἀλληλογραφίαν, οὕτως ὥστε, ὡς λέγει ὁ Ῥώτας, ἀνευνάζοντο εἰς ἐν ὄλαι αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ ἐδύναντο νὰ σχηματίσωσιν ὀλόκληρον βιβλιοθήκην, πολῦτιμον ἅμα διὰ τὸ ἐπιστολικὸν ὕφος καὶ τὸ λεκτικόν, ἅπερ εἰσὶν ἀμίμητα· τὸ πολῦτιμον δὲ τῶν ἐπιστολῶν τούτων καὶ ὁ μακαρίτης φιλέλλην (α) Βρουνέτος δὲ Πρέλ (Brunet de Presle) κατιδὼν, καὶ ἀνευρὼν μακρὰν ἀλληλογραφίαν, ἣν ὁ μέγας πατριώτης γαλλιστὶ ἐκράτει πρὸς τὸν σοφὸν Γαλάτην Σαρδῶν Ῥοχέτιον (β), ἐξέδωκε τινὰς αὐτῶν ἐν τῷ Ζ'. ἔτι τῆς ἐπετηρίδος τοῦ ἐν Παρισίῳ φιλελληνικοῦ Συλλόγου· τὰς ἐπιστολάς δὲ ταύτας, διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ὁποίων ὀπροφιλῆς μαρκήσιος Σαινιλαίριος (de Queux de Saint-Hilaire) λέγει ὅτι τοῦ Κοραῆ le caractère si digne, la vie si honorable et la délicates ex-trême seront mis en lumière μεταφράσαντες. ἐκδιδόμεν διὰ τοῦ «Βίωνος» μετὰ τῆς εἰς αὐτὰς σπουδαίας προεισαγωγῆς τοῦ μακαρίτου σοφοῦ Γαλάτου.

Προεισαγωγή τοῦ Βρουνέτου δὲ Πρέλ.

Τῷ 1829, τρία ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὁ Κοραῆς, ὑποληπτόμενος ἐν Γαλλίᾳ καὶ δὸς εἰπεῖν δοξαζόμενος ἐν Ἑλλάδι, ταῖς ἀπαιτήσεσι νέων τινῶν αὐτοῦ συμπατριωτῶν ἐνδίδων, ἔλαβε

α) Βιογραφίαν τοῦ σοφοῦ τούτου Γαλάτου θέλει δημοσιεύσει προσεχῶς ὁ «Βίων» ὡς πρόδρομον σειρᾶς τοιούτων βιογραφιῶν γάλλων φιλελλήνων, ἀποδίδων οὕτω φόρον εὐγνωμοσύνης πρὸς ἄνδρας ἀνευδότης ὑπὲρ τῆς νεαρᾶς μας φιλολογίας ἐργαζομένους.

β) Μεταφράζομεν οὕτω τὸν Rochette, ἀκολουθοῦντες τὸν Κοραῆ, γράφοντα οὕτω αὐτὸν ἐν τινὶ τῶν πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῶν του, ὡς ἐν τοῖς ἐπομένοις δῆλον γενήσεται. Σημ. Γ. Κ. Υ.

τὸν κάλαμον καὶ ἔγραψε τὸν βίον αὐτοῦ, ἐν ᾧ τινι μετὰ φιλαρεσκείας πως ἐποίησε λόγον περὶ τῆς ἐν Σμύρῃ νεότητός του, περὶ τῶν γονέων του καὶ ἰδίως περὶ τοῦ ἐκ μητρὸς πάππου του, ὃν ἄλλως δὲν ἐγνώρισε, καὶ ὅστις ὑπῆρξεν ἡ πρώτη αἰτία τῶν ἐπιτυχιῶν του, καθ' ὅτι ἔλαβεν εἰς κατοχὴν τὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ, ἣν οὗτος ἐκληροδότει διὰ διαθήκης ἐκείνῳ τῶν ἀνεψιῶν του, ὅστις θὰ ἀπελύτο τῆς σχολῆς γυνώσκων πᾶν ὅτι ὁ διδάσκαλος του ἐδύνατο νὰ τῷ διδάξῃ· ἔλαβε λοιπὸν αὐτὴν ὁ Κοραῆς, ὡς ἐκπληρώσας τὸν ἐν τῇ διοθήκῃ τοῦ πάππου του τοῦτον ὄρον. Ἐπελάβετο δὲ πασῶν τῶν περιστάσεων, ἵνα δυνήθῃ νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς γνώσεις του· ἔμαθε τὴν λατινικὴν, τὴν ἑβραϊκὴν, τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας, ἔταξείδευσεν εἰς Ὀλλανδίαν, εἰς Γερμανίαν, ἐσπούδασε τὴν ἱατρικὴν ἐν τῷ τότε περιφήμῳ πανεπιστημίῳ τοῦ Μονπελλιέ, λαβὼν δίπλωμα διδάκτορος, καὶ ἦλθε τέλος ἵν' ἀποκαταστηθῇ ἐν Παρισίῳ, τῷ 1788, τσσαρακονταέτης περιπύου καὶ μὴ ἔχων ἄλλην περιουσίαν ἢ τὸν πρὸς τὴν ἐργασίαν ἔρωτα αὐτοῦ καὶ τὰς συστάσεις ἐνίων αὐτοῦ καθηγητῶν.

Ὁ ἐν τῇ «Παγκοσμίῳ βιογραφίᾳ» βιογραφικὰς τινὰς σημειώσεις περὶ Κοραῆ γράφας Σίνερ λέγει: «Ἡ ἐπανάστασις ἀπὸ πολλοῦ ἐπιχειρήθη, ἔμελλε ἤδη νὰ ἐκρηγῇ. Ὁ Κοραῆς δὲν ἔλαβεν οὐδαμῶς μέρος ἐνεργὸν ἐν τῷ ἱστορικῷ τούτῳ δράματι καὶ μάλιστα ἐνταῦθα διακόπτει τὴν φιλολογικὴν αὐτοῦ αὐτοβιογραφίαν, ἵνα ἐπαναλάβῃ αὐτὴν ἅμα τῇ ἐπανορθώσει τῆς βασιλείας. Ἐὰν μὴ τινὰ ἀποσπάσματα τῶν ἀπὸ 1780-1804 συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐπλήρουν τὸ χάσμα τοῦτο, θὰ ἠναγκαζόμεθα νὰ προσφύγωμεν εἰς εἰκασίας, ἵνα καταδείξωμεν ὅποια ὑπῆρξαν αἱ ἰδέαι του καὶ τὰ ἔργα του, διαρκούσης τῆς μακρᾶς ἐκείνης καταγίδος».

Τὸ χάσμα τοῦτο ἐπλήρωθη ἐν μέρει τῷ 1838 διὰ τῆς δημοσιεύσεως ἀλληλογραφίας, ἣν ἐκράτει ὁ Κοραῆς ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1788 μέχρι τῆς 23 Ἰανουαρίου τοῦ 1793 μετὰ τινος τῶν ἐν Σμύρῃ στενῶν φίλων του. Ἡ ἀλληλογραφία αὕτη δὲν εἶναι μὲν ὡς ἡ τοῦ Σταμάτη (γ), ἀλ-

γ) Τὰς ἀναφερομένας ἐνταῦθα ἐπιστολάς τοῦ Στα-

ληγογραφία διπλωματική, καθ' ὅτι οὗτος μὲν προσεπάθει παντὶ σθένει ἵνα μάθῃ εἰδήσεις, ὅπως μεταβιβάσῃ αὐτὰς τῷ πρίγγιπτι αὐθέντῃ αὐτοῦ, ἐκεῖνος δὲ, ὁ Κοραῆς, ἀπεμακρύνετο ὅσον οἶον τε τοῦ θορύβου τῶν ὁδῶν, περιέχει ὁμως πολιτικὰς τινὰς εἰδήσεις, ὡς ἀδυνάτου ὄντος νὰ μένῃ ξένος ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ πρὸς τὰ μεγάλα ἐκείνα γεγονότα, ὧν τὴν ἐπιβρόχην ἡ ὑφήλιος ἀπασα ἠσθάνθη. Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς δὲ ταύταις εἶστιν ὅτε κατὰ πολλοὺς μῆνας ἀποκεχωρισμέναις ἀλλήλων, ὁ Κοραῆς συγκεφαλαιῶν μετὰ μεγάλης ἀκριβείας τὰ ἐκ διαλειμάτων γεγονότα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύνηται ὁ φίλος αὐτοῦ νὰ λαμβάνῃ συνεχῆ γνώσιν αὐτῶν. Ἄξια δ' εἶσιν, ὅπως μεταφρασθῶσι γαλλιστί, ὡς φέρουσαι εἰλικρινῆ μαρτύρια τῶν διαφώρων κρινομένων ἐκείνων χρόνων.

Ὁ Κοραῆς ὁμιλεῖ ἐν ὄλαις ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ περὶ τῶν ἔργων, περὶ ἃ τότε ἐντοχολοεῖτο, περὶ τοῦ Ἱπποκράτους, περὶ τῆς μεταφράσεως τοῦ Θεοφράστου καὶ περὶ τῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς τοὺς συγχρόνους του σοφοῦς καὶ μάλιστα τὸν Βιλλουασῶνα.

Ἀλλὰ τὴν εἰκόνα τῶν χρόνων τούτων, οἵτινες ὑπῆρξαν ἡ ἀλγεινότερα καὶ γονιμότερα ἅμα ἐποχὴ τοῦ βίου τοῦ Κοραῆ, δίδει ἡμῖν ὀγκώδης ἀλληλογραφία ἀπὸ τοῦ 1790 (περὶ τὰς ἐκατὸν περιπου ἐπιστολαί) ὧν ταυτόγραφα (δ) ἐ-

μάτη, τὰς περὶ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν περιστρεφόμενας καὶ πρὸς τὸν Κοδρικῶν, εἰδικὸν γραμματέα τότε τοῦ πρίγγιπτος Μιχαὴλ Κωνστ. Σούτζου, ὁσποδάρου τῆς Μολδαβίας, ἀλευθνομένης, ἐξέδωκεν δ ἐν Παρισίοις πολῦτιμος φίλος Αἰμίλιος Λεγγράνδιος, ὁ ἑκαμῶν ὑπὲρ τῆς νεοελληνικῆς ἡμῶν φιλολογίας γαζόμενος, πρῶτον μὲν ἐν τῷ βω ἔτει τῆς ἐπιστημῆς, εἶτα δὲ μετὰ τοῦ Ἰουλίου Λαίρ ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει, ἐν ᾧ προσετέθησαν καὶ τινες ἑτεραι ἐπιστολαί, ὧν τινων ἐν τῷ μέλλοντι, ἦν θεὸς διδῶν, δημοσιεύσωμεν μετάφρασιν, ὡς καὶ βιογραφίαν τοῦ Κωνσταντίνου Σταμάτη, κατὰ τὰς ἄς δίδει ἡμῖν πληροφορίας ὁ κ. Λεγγράνδιος. (Documents inédits sur l'histoire de la révolution française.) Σημ. Γ. Κ. Υ.

δ) Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν δὲ τούτων μόνον ἐνέα ἐκδίδωσιν ὁ περιφανὴς Βρουνέτος, ἄς καὶ μέλλομεν νὰ μεταφράσωμεν. Σημ. Γ. Κ. Υ.

φυλάχθησαν παρὰ τῆ οἰκογενείᾳ ἐνὸς τῶν σενωτέρων αὐτοῦ φίλων.

Φθὰς εἰς Παρισίους ὁ Κοραῆς ἐσχετίσθη μετὰ τινων ἄλλων λογίων, συνενούντων ἐν ἑαυτοῖς κοινὸν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἔρωτα.

Πρῶτος ὁ Βιλλουασῶν, ὁ ἐκδύτης τῶν εἰς τὸν Ὀμηρον σχολίων, ὁ σύντροφος τοῦ Γουφφιέ (Choiseul Gouffier) εἰς τὸ ἀνά τὴν Ἀνατολὴν ταξιδιόν του, ὅστις εἰργάσθη μετ' ὑπερβολικοῦ ἐνθουσιασμοῦ περὶ τὴν συλλογὴν τῆς ὕλης μεγάλου τινὸς συγγράμματος, μὴ ποτε ἐκδοθέντος, περὶ τῆς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας Ἑλλάδος. Ὁ Βιλλουασῶν συλλαβῶν ζωηρότατον θαυμασμόν διὰ τὰς εὐφυεῖς διορθώσεις, ἄς ὁ Κοραῆς, χάρις τῇ διττῇ αὐτοῦ ιδιότητι, ὡς ἑλληνιστῆς καὶ ὡς ἱατρὸς, ἐπέφερε καθ' ἐκάστην ἐπὶ τοῦ κειμένου τοῦ Ἱπποκράτους καὶ ἔχων μεγάλας σχέσεις μετὰ τῶν σοφῶν ἀπάσης τῆς Εὐρώπης, προκατήρξατο τῆς τοῦ Κοραῆ φήμης, ἦν ἔδελυτό-μενος οὗτος, ἀπέκρουεν ὅσον οἶόν τε αὐτῷ.

Ὁ Κλαβιέρος ὁ μεταφραστὴς τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ἀπολλοδώρου καὶ τοῦ Παιουανίου, κτήτωρ ὧν ὠραίας τινὸς κλασσικῆς βιβλιοθήκης, ἠνάγκαζε τὸν Κοραῆ ἵνα ἐρχεται κατὰ διαμένη παρ' αὐτῷ, δανείζων τῷ σοφῷ Ἑλληνι βιβλία καὶ ὠφελοῦμενος ἐκ τῶν γνώσεων αὐτοῦ.

(ἔπεται συνέχεια.)

Γ. Κ. Υ.

## ΠΕΤΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Ἡ Ἑλλάς ἔσχε τὸν Περικλέα καὶ τὸν Ἀλέξανδρον, ἡ Ρώμη τὸν Καίσαρα, ἡ Γαλλία τὸν Ναπολέοντα καὶ ἡ Ρωσσία Πέτρον τὸν μέγαν. Πνεῦμα ἐνεργητικόν, καὶ ῥέπον πρὸς μεταρρυθμίσεις, φιλοδοξία ἀκατάσχετος, θάρρος ἀκατάβλητον, ὅπερ πολλάκις ἔσωσε τὴν Ρωσσίαν καὶ ἔδωκε τὴν δάφνην εἰς τοὺς στρατοὺς αὐτῆς, ἰδοὺ οἱ χαρακτηριστοὶ καὶ τὰ προτερήματα Πέτρον τοῦ Μεγάλου, οὗ ἐν συντόμῳ σκιαγραφῶμεν τὸν πολιτικὸν βίον.

Πέτρος Ἀλέξιεβιτς ἦν ὁ νεώτατος υἱὸς Ἀλεξίου Μιχαήλοβιτς καὶ ἐγεννήθη τὴν 30 Μαΐου τοῦ 1672. Ἀποθανόντος κατὰ τὸ 1682 τοῦ ἐξ ἑτέρας μητρὸς ἀδελφοῦ του Φαίδωρος Ἀλεξιεβιτς ὁ Πέτρος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰβάν, ἀνέβη εἰς τὸν τσαρικὸν θρόνον, ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς ἀδελφῆς του Σοφίας, γυναικὸς τὰ μάλιστα ἐνεργητικῆς καὶ φιλοδοξοῦς. Ἀλλὰ πνεῦμα μεγαλοῦργον καὶ φιλελεύθερον ὡς τὸ τοῦ Πέτρον δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρχηται ἐπὶ πολὺ δι' ὃ καὶ μόλις γενόμενος ἐνήλιξ ἠνάγκασε τὴν ἀδελφὴν του νὰ ἐνδύθῃ τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ μόνος αὐτός, τοῦ τσάρου Ἰβάν ὄντος ἀσθενοῦς κατὰ τε τὸ πνεῦμα καὶ τὴν θέλησιν ἀνέλαβε τὸ πηδάλιον τοῦ πολιτικοῦ σκάφους τῆς Ρωσσίας καὶ ὡς ἱκανὸς καὶ ἐμπειρὸς πηδαλιούχος ὠδήγησε τὴν Ρωσσίαν πρὸς τὸν πολιτισμόν, τὴν δόξαν καὶ τὴν εὐημερίαν. Καὶ τῶνόντι ἡ πρὸ τοῦ Μεγ. Πέτρον Ρωσσία ἦν κράτος ἀνευ ἐπιστήμης, ἀνευ βιομηχανίας καὶ οὐδεμίαν συναφίαν ἔχον πρὸς τὰ πεπολιτισμένα ἤδη ἔθνη τῆς Ἑσπερίας. Τὸ θαυτὸ τοῦ Πέτρον πνεῦμα παρετήρησε τὰς ἐλλείψεις ταύτας καὶ προσεπάθησε παντὶ σθένει ὅπως διορθῶσιν αὐτάς. Καὶ πρῶτον αἰσθανόμενος ὅτι ἐστερεῖτο θαλάσσης καὶ λιμένων ἀρμοδιῶν, δι' ὧν ἡ μετὰ τῶν λοιπῶν ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης συγκοινωνία τοῦ κράτους αὐτοῦ καταστῆν ἐύκολωτέρα, ἐρύψθη τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Βαλτικῆς, ἧτις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀνῆκε τῇ Σουηδία Δεινὸς λοιπὸν καὶ πολυετής πόλεμος ἤρχισε μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ Σουηδοῦ βασιλέως Καρόλου ΙΒ', ὅστις ἐνίκησε μὲν ἐν Νάρβα τῷ 1701 κατὰ κράτος τοὺς Ρώσους ἀλλὰ ἠττήθει κατὰ τὸ 1709 ἐν Πουλτάβα ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς Μολδαβίαν καὶ ζήτησιν τὴν προστασίαν τοῦ Σουλτάνου Ἀχμέτ τοῦ Γ'. ὅστις καὶ προτροπῇ αὐτοῦ κηρύττει τὸν πόλεμον κατὰ Πέτρον τοῦ Μεγάλου. Ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ὁμοῦς ἡ τύχη δὲν κύνουσε τὸν Πέτρον ὅστις περικυκλωθεὶς παρὰ τὸν Προῦτον ὑπὸ τοῦ Μεγάλου βεζύρου Μεχμέτ Βαλτεζῆ, ἐσώθη ὑπὸ τῆς συζύγου του Αἰκατερίνης παραχωρησάσης διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Προῦτου τῷ 1711 τὴν Ἀζόφην, ἣν οἱ Τοῦρκοι εἶχον παραδώσει εἰς τοὺς Ρώσους κατὰ τὸ 1696. Ἀλλὰ τὸ θάρρος τοῦ

Πέτρον δὲν κατέπεσε ἐκ τῶν δυστυχημάτων τούτων, καὶ ἰδοὺ πάλιν αὐτὸς πολεμῶν πρὸς τοὺς Σουηδοὺς πρὸς τὴν τῶν ὀνείρων του ἐκπλήρωσιν, ἦν καὶ ἐπέτυχε διὰ τῆς ἐν Νυστάδτ συνθήκης τῷ 1721 δι' ἧς ἡ Σουηδία παρεχώρησεν αὐτῷ τὴν Λιθωνίαν τὴν Ἑσθωνίαν, τὴν Καρελίαν τὴν Ἰγγρίαν καὶ τὴν πολιτικὴν αὐτῆς θέσιν ὡς ὑπερέχοντος κράτους ἐν τῇ ἀρκτῇ.

Καὶ τοιαῦται μὲν αἱ πολεμικαὶ ἐπιτυχίαι τοῦ Πέτρον, δι' ἄς ἡ γερουσία καὶ ὁ λαὸς τὸν ὠνόμασαν Μέγαν καὶ Πατέρα τῆς πατριδος, οὐχ' ἤττον ὁμως διὰ τῶν ἐσωτερικῶν νομοθεσιῶν αὐτοῦ κατέστη ἄξιος τῶν τίτλων τούτων: διότι καίπερ πολεμῶν πρὸς τοὺς Σουηδοὺς, οὐδὲν ἔν τούτοις ὠκνησε νὰ θέσῃ τὰ θεμέλια τῆς Πετροπόλεως, ἦν προσεπάθησε νὰ καταστήσῃ μίαν τῶν καλλιτέρων πρωτευουσῶν τῆς Εὐρώπης καὶ ἦν ἀργότερον ἐπρόοικισε διὰ Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημίας. Κατήργησε τὸ ἐπὶ τοῦ Βόριος Γοδωνῶφ συστηθὲν ποτρυαρχικὸν ἀξίωμα καὶ ἀντ' αὐτοῦ συνέστησεν ἱεράν σύνοδον συγκειμένην ἐκ δώδεκα ἐπισκόπων. ἐναυπήγησεν ἐν τῇ Βαλτικῇ στόλον ἐκ 30 πλοίων τῆς γραμμῆς, διοργάνωσε στρατὸν τακτικὸν ἐξ 120,000 ἀνδρῶν, προσεκάλεσεν ἐκ τῆς ξένης τεχνίτας καὶ ἐργάτας, συνέστησε 14 οἰομηχανικὰ ἐργοστάσια καὶ τέλος τοιοῦτος ἦν ὁ ζήλος του πρὸς τὰς μεταρρυθμίσεις, ὥστε προὔτιμησε νὰ θυσιάσῃ καὶ τὸν υἱὸν του αὐτόν, ἵνα μὴ ἴδῃ ματαιωμένους τοὺς ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ ἀγῶνας του. Τέλος ὁ δαιμόνιος οὗτος νοῦς ὁ διὰ τῆς ἱκανότητος του δημιουργήσας τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς Ρωσσίας, κατέβη εἰς τὸν τάφον τὴν 8 Φεβρ. 1725 ἀφίσας διάδοχον τοῦ θρόνου του τὴν κατὰ πάντα ἀναξίαν αὐτοῦ σύζυγον Αἰκατερίνην τὴν Α'.

Τοιαύτην ὑπόληψιν καὶ πολιτικὴν φήμην ἀπέκτησεν ὁ Πέτρος ἐν Εὐρώπῃ ὥστε καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ τῷ ἀπέδωκαν τὴν σύνταξιν πολιτικῆς δικθῆκης, δι' ἧς ὠρίζεν εἰς τοὺς ἀπογόνους του τὴν διπλωματικὴν ὁδόν, ἦν ὠφειλε ν' ἀκολουθῆσθαι ἡ Ρωσσία εἰς τὰς μελλούσας γενεάς. Ἀλλὰ μέχρι τοῦδε οὐδὲν βέβαιον δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν περὶ τῆς διαθήκης ταύτης ἦν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Βίωτος» ἐπισυνάπτομεν ἐνταῦθα.

*Πολιτική διαθήκη Πέτρου τοῦ Μεγάλου.*

Προσπαθήσατε παντὶ τρόπῳ νὰ δώσητε εἰς τὸ Ρωσικὸν ἔθνος μόρφην καὶ ἤθη εὐρωπαϊκοῦ λαοῦ.

Διατηρεῖτε πάντοτε τὸ κράτος εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν.

Ἐκτεινετε αὐτὸ πάσαις δυνάμεσι, πρὸς βορρᾶν μὲν κατὰ μῆκος τῆς Βαλτικῆς πρὸς νότον δὲ κατὰ μῆκος τῆς Μαύρης θαλάσσης. Ὑποδαυλίσετε τὸ μῖσος τῆς Ἀγγλίας, Δανίας, Βρεντεβούργου, κατὰ τῆς Σουηδίας ἧτις ἐπὶ τέλους θὰ ὑποταχθῆ.

Κινεῖτε τὸ συμφέρον τῆς Αὐστρίας πρὸς ἐξωσιν τῶν Τούρκων ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ διατηρεῖτε μόνιμον στρατόν. Ἰδρύσατε ναυπηγεῖα ἐπὶ τῆς Μαύρης θαλάσσης καὶ οὕτω πάντοτε προχωροῦντες φθάσατε μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Ὑποστηρίζετε τὴν ἀναρχίαν ἐν Πολωνίᾳ καὶ τέλος ὑποτάξετε τὴν δημοκρατίαν ταύτην.

Συνδέσατε δι' ἐμπορικῆς συνθήκης στενὴν συμμαχίαν μετὰ τῆς Ἀγγλίας, ἧτις θὰ βοηθήσῃ τὴν ἀνάπτυξιν, καὶ τὴν τελειοποίησιν τοῦ ῥωσικοῦ ναυτικοῦ δι' οὗ ἀρξήτε τῆς Βαλτικῆς καὶ τῆς Μαύρης θαλάσσης.

Διεισδύσατε εἰς τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ὅτι δηλ. τὸ ἐμπόριον τῶν Ἰνδιῶν ἐστὶ τὸ ἐμπόριον τοῦ κόσμου καὶ ὅτι ὁ δυνάμενος νὰ διαθέσῃ αὐτὸ ἀποκλειστικῶς πρὸς ὄφελός του, κυριαρχεῖ τῆς Εὐρώπης. Μιγνύεσθε διὰ πάσης θυσίας εἰς τὰς διαμάχας τῆς Εὐρώπης καὶ πρὸ πάντων τῆς Γερμανίας.

Ὀφελήθειτε ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τῆς θρησκείας ἐπὶ τῶν διηρημένων Ἑλλήνων τῶν ἐν Οὐγγαρία, Τουρκίᾳ καὶ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Πολωνίᾳ εὐρισκομένων.

Τέλος ἐξερεθίζετε κατ' ἀλλήλων τὰς αὐλὰς τῆς Γαλλίας καὶ Αὐστρίας ὡς καὶ τῶν συμμάχων των καὶ μεταχειρισθεῖτε ἐπιωφελεῖς τὴν ἀμοιβαίαν αὐτῶν ἐξασθένησιν ἵνα τοῦ παντός ἀρξήτε.

Σ. Σολομωνίδης.

ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΕΝ ΤΗ ΑΦΡΙΚΗ

Ἐν τῶν ὠραιτέρων ἔργων τοῦ περιφήμου Γάλλου διερευνητοῦ τῆς Μέσης Ἀφρικῆς κ. Paul de Chailu εἶναι τὸ κατωτέρω ἐν μεταφράσει δημοσιευόμενον, ἐν ᾧ τὰ ἔθιμα καὶ ἡ διαίτα τῶν βαρβάρων φυλῶν τῆς Ἀφρικανικῆς παραλίας, αἱ διασκεδάσεις αὐτῆς, τὰ ἤθη τῶν ἀγρίων ζώων, ὁ τρόπος τοῦ θηρεύειν καὶ ἀλιεῦσιν ἐν ταῖς χώραις ταύταις, ὅλα ἐν γένει τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἰδιαζούσης ταύτης φύσεως, ἀναπτύσσονται εἰς σκηνὰς ποτὲ μὲν χαρίσσας, ποτὲ δὲ δραματικάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

*Ἀφίξις εἰς τὴν παραλίαν: Βασιλεὺς τῆς χώρας καὶ ἀνάκτορον αὐτοῦ. Χοροὶ καὶ εἰδωλοατρεία.*

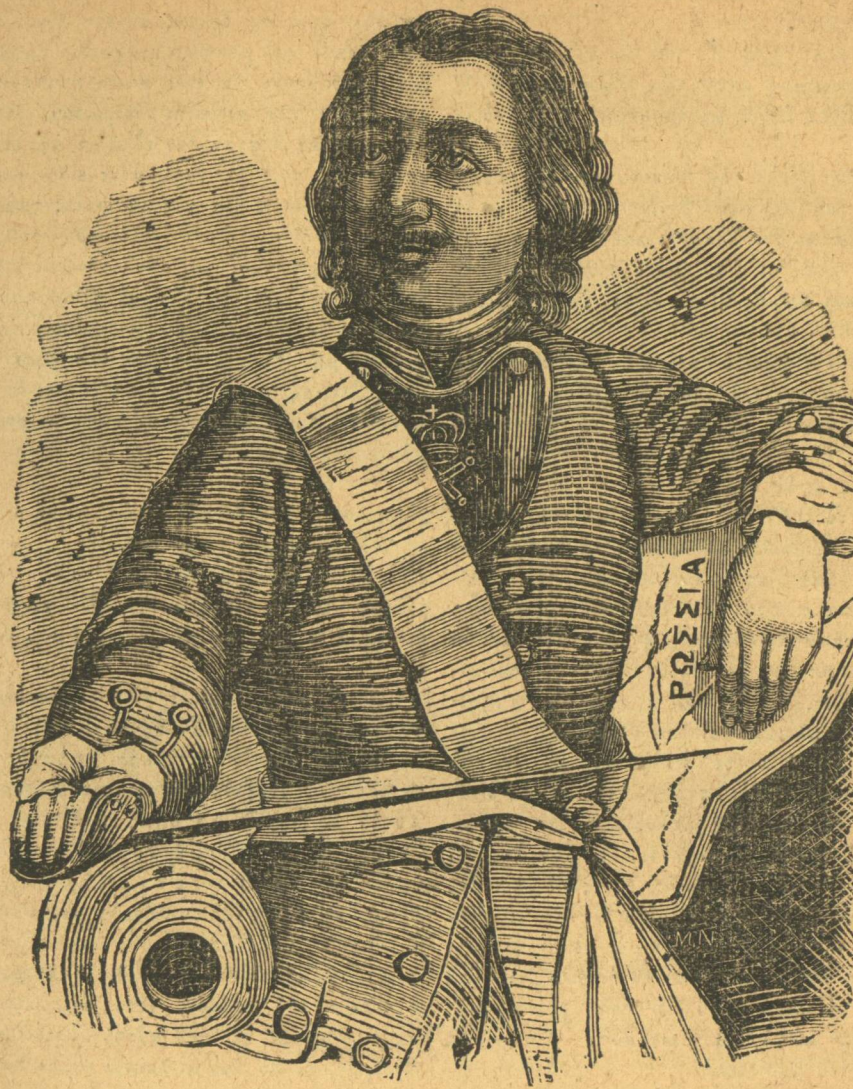
Κατὰ τὸ ἔτος 1850 τρίστιον πλοῖον μὲ ἔφερον εἰς ἀγρίον τόπον ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Ἀφρικῆς, εἰς χώραν γειτονικὴν τοῦ Ἰσημερινοῦ.

Ἄμα ἐφθάσαμεν ἐν ἀπόπτῳ τῆς ξηρᾶς, ἧτις ἐφαίνετο μακρόθεν κεκαλυμμένη ὑπὸ δασῶν, πολλὰ μονόξυλα ἤλθον ἀπὸ τῆς παραλίας εἰς συνάντησίν μας· καθόσον δὲ ἐπλησιάζομεν διεκρίνομεν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ πλῆθος κατοίκων προσελκυομένων ἐκ τῆς θαυμασίας ἐμφανίσεως πλοίου μεγάλης ἐκτάσεως.

Τὰ μονόξυλα προσήγγισαν εἰς ἡμᾶς πολυπληθῆ, τινὰ τούτων ἦσαν τόσο μικρὰ, ὥστε μᾶς ἐφαίνοντο ὡς κελύφη καρῶν. Ἰπῆρχον ἐντὸς αὐτῶν ἄνθρωποι μεταχειριζόμενοι τοὺς πόδας των ἀντίκωπιον εἰς τὴν ξηρὰν δὲ εἶδομεν ἄλλον, ὅστις ἐσήκωνε τὸ μονόξυλον του εἰς τοὺς ὤμους του.

Ἐπὶ τέλους οἱ αὐτόχθονες ἤλθον παρὰ τὸ πλοῖον. Τὶ ἀλλόκοτοι ἄνθρωποι! Δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω τοὺς μὲν ἀπὸ τῶν δὲ μοὶ ἐφαίνοντο ὅλοι ὅμοιοι.

Καὶ εἰ ἀλλόκοτοι ἐνδύμασιαι! Θὰ ἐγελᾶτε ἂν τοὺς ἐβλέπετε, ἄλλους μὲν φέροντας ἓνα μόνον παλαιὸν βρακίον, ἀποφόριον ναύτου τινός, τούτους μὲν δὲ φόρεμα μὲν χιτῶνα φοροῦντας,



ΠΕΤΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ.

ἐκεῖνους ἓνα μόνον χιτῶνα κατεσχισμένον δεικνύοντας· τινὰς δὲ τέλος ὡς μόνην ἐνδύμασιαν ἔχοντάς παλαιὸν τινα πέλον. Περιττὸν νὰ εἶπω, ὅτι οὐδεὶς των ἐφόρει σανδάλια.

Ὅποῖαι βασι, ὅποῖαι ἀλαγαμοὶ, ὅταν περιεχῶ-

κλωσαν τὸ πλοῖόν μας! Καὶ αὐτοὶ μὲν ἠγνόουν ἀλλήλους, αὐτοὺς ὅμως οὐδεὶς ἐν τῷ πλοίῳ ἠγνόει. Τόσον δὲ θόρυβον ἔκαμνον, ὥστε ἐπὶ στιγμὴν ἐφοβήθη μὴ ἀποκωφωθῶ.

Εἰς τούτων εἶχον ὄρθια νὰ μᾶς πωλήσῃ, ἄλ-



λος πάλιν ἔφερον ἐν ἡ δὴ οὐα καὶ ἄλλος τέλος δέσμη βανάνων.

Ὁ πλοίαρχος ἐγνώριζε τὴν ἀκτὴν· διότι ἐπὶ πολὺ ἐνεπορεύετο μετὰ τῶν Ἀφρικανῶν· ἀλλ' οὐδέποτε εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ μέρος, εἰς ὃ εὐρισκόμεθα.

Τὸ πλοῖον ἐρρίψε τὴν ἀγκυραν εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Βενίτου. Ἐγὼ δὲ μετὰ τινων ἐπιβατῶν ἀπεβιβάσθην καὶ πάραυτα περιεκυκλώθην ὑπὸ πολλῶν αὐτοχθόνων τοσοῦτον βλοσυρᾶς καὶ ἀγρίας ὄψεως ὥστε ἐνόμισα κατ' ἀρχὰς ὅτι θὰ με ἐφόνευον.

Μὲ ἔφεραν εἰς χωρίον κείμενον μακρὰν ὀλίγον ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ ἀποκρυπτόμενον ὑπὸ μεγάλων δένδρων· πέραν δὲ αὐτοῦ ἐξετείνετο πεδιάς.

Πάντοτε δὲ θὰ ἐνθυμοῦμαι τὸ χωρίον τοῦτο· διότι ἦτο τὸ πρῶτον ἐξ ὧν εἶδον ἐν τῇ Ἀφρικῇ καὶ διότι δὲν ὠμοιάζε ποσῶς πρὸς τὰ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἀφρικῇ κατασκευαζόμενα.

Καὶ κατὰ πρῶτον μὴ νομίσητε ὅτι πρόκειται περὶ οἰκοδομημάτων λιθίνων ἢ ξυλίνων. Ὅχι· οἱ ἀγροῖκοι αὐτοὶ λαοὶ κατοικοῦν εἰς ἀλλοκότους μικρὰς καλύβας, τῶν ὁποίων οἱ τοῖχοι κατασκευασμένοι ἀπὸ φλοιούς δένδρων δὲν εἶναι ὑψηλότεραι τεσσάρων ἢ πέντε ποδῶν. Ἡ κορυφή τῆς στέγης μόλις ὑψοῦται ἐπτά ἢ ὀκτὼ πόδας ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους. Τὰ καλύβια ταῦτα ἔχουσι δέκα ἢ δώδεκα πόδας μῆκους καὶ ἐπτά ἢ ὀκτὼ πλάτους, παράθυρα οὐδαμῶς, θύρας δὲ χαμηλὰς καὶ στενάς. Οἱ αὐτόχθονες μὲ ὠδήγησαν εἰς μίαν τῶν οἰκιῶν τούτων καὶ μοὶ εἶπον ὅτι μοὶ τὴν δίδου· διὰ τούτου δὲ ἠννόουν ὅτι αὕτη θὰ ἦναι ἡ κατοικία μου ἐφ' ὅσον χρόνον διατριψῶ παρ' αὐτοῖς. Ἡ οἰκία αὕτη ἀνῆκεν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως.

Ἐσηλθὼν λοιπὸν εἰς αὐτὴν, ἀλλὰ ποῦ νὰ καθῆσω;

Θρανιὸν δὲν ἔβλεπα πουθενά.

« Ὑπομονή, εἶπεν κατ' ἐμαυτὸν, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ εἶδον πιθανῶς ποτὲ ἐπὶ ζωῆς των θρανιόν. » Τόσον δὲ σκοτεινὰ ἦτο, ὥστε κατ' ἀρχὰς τίποτε δὲν διέκρινα, ὀλίγον ὅμως κατ' ὀλίγον ἠδυνήθην νὰ διακρίνω τὰ ἐπιπλα, τὰ ὁποῖα ἦσαν κολοκύνθαι τινὲς κενωμένοι ἀπὸ τὸν

ἔσω ὕλην διὰ τὸ νερὸν καὶ σκεῦη τινὰ τοῦ μαγειρείου· ὑπῆρχον ἐπίσης ἀθλιαὶ τινες λόγχαι, εἰς πέλεκυς καὶ μεγάλαι μάχαιραι τρομερᾶς ὄψεως δυνάμεναι δι' ἐνὸς μόνου κτυπήματος νὰ ἀποκόψωσι τὴν κεφαλὴν ἀνθρώπου. Ἐζήτησα κλίνην, ἀλλὰ ἀνάγκη δὲν εἶναι νὰ σᾶς εἶπω ὅτι δὲν ὑπῆρχε τοιαύτη· ἀντ' αὐτῆς εἶδον σειράν μικρῶν ῥάβδων. Ἡ θεὰ τῆς κατοικίας ταύτης μοὶ ἐπροξένησε ῥίγος· διότι ἀνελογίσθην τοὺς ὄφεις, τοὺς σκορπιούς καὶ τὰς σκολοπένδρας (σαρανταποδαρούσας), ὧν ἐμελλε νὰ βρῆθῃ τὸ ζοφερόν τοῦτο καταφύγιον. Ἀλλὰ διεκόπην κατὰ τὰς σκέψεις μου ἐκ τῆς ἀφίξεως τοῦ βασιλόπαιδος ὅστις ὠνομάζετο Ἀ ν δ ε κ ε ς· οὗτος δὲ μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ βασιλεὺς ὁ πατήρ του ἦτον ἔτοιμος νὰ με ὑποδεχθῆ.

Βασιλικὴ ἀκρόασις.

Μεγάλῃ αὐτῇ εἰδῆσις καὶ ἔμπροσθα σκολισθῶ, Ἀλλὰ πῶς;

Οὐδεμία λεκάνη ὕδατος διὰ νὰ ἐκπλύνω τοὺς ῥύπους τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν μου! ἐκτός δὲ τούτου καὶ τὸν σάπωνα μου εἶχα λησμονήσει.

Κατ' εὐτυχίαν δὲν εἶχον ἔτι γενειάδα· διότι τίνι τρόπῳ ἤθελα ξυρισθῆ;

Ἐν βραχυλογίᾳ ἀπεφάσισα περὶ τοῦ πρακτέου καὶ θαρραλέως ὑπήγα νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα ὅπως ἤμην.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἥλιος ἔκαιε καθ' ὑπερβολὴν, ἔλαθον μετ' ἐμοῦ τὸ ἀ λ ε ξ ἡ λ ι ὄ ν μου καὶ ὁ θαυμάζων ὄχλος μὲ συνώδευσε μέχρι τῆς πλατείας τῶν Ἀνακτόρων.

Τὶ ὑποθέτετε ὅτι ἦτον ἐν ἀνάκτορον εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Βενίτου; Ἦτον ἀπλούστατα κατασκευασμένον ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὕλικου, φλοιοῦ δένδρων, δι' οὗ καὶ αἱ λοιπαὶ οἰκίαι τὰς ὁποίας σᾶς περιέγραψα· κατὰ τοῦτο δὲ μόνον διέφερον αὐτῶν ὅτι ἦτο δύο φορὰς σχεδὸν μεγαλειότερον.

Εἰσελθὼν προσέβην κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν βασιλέα καθήμενον ἐπὶ σ κ α μ ν ἰ ο υ· ἄλλο δὲ κενὸν σκαμνίον ἦτο πλησίον του.

Ἡ ἐνδυμασία τοῦ Ἀπουροῦ, (οὕτως ὠνομάζετο) ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἱμάτιον στρατιωτικὸν κόκκινον, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ὑπεφαίνετο ζῶν λευκοῦ βαμβάκερου ὑφάσματος· αὐτὰ δ' ἦσαν ὄλα,

χιτῶνα δὲν εἶχεν ὡς οἴκοθεν ἐννοεῖται.

Ἦτον Αἰθιοψ ἕψηλός καὶ ἰσχνός ἔχων κόμην λευκόφαιον. Τὸ δὲ πρόσωπόν του ἔφερον ἔχνη μεγάλων τραυμάτων καὶ τὸ σῶμα του ἦτον ἐστιγμένον ὄλον· ἐφόρει δὲ χονδρὰ ἐνώτια καὶ ἐκάπνιζεν μεγάλην καὶ ἀσχημον πίπαν.

Καὶ αὐτὸς μὲν ἐθώρησεν ἐμὲ, ἐγὼ δὲ ἐκείνον.

Ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης κόσμου καὶ ὁ βασιλεὺς εἶχε περὶ τοῦ πολλὰς τῶν γυναικῶν του, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἦτον ἡ βασίλισσα.

Ὁ βασιλεὺς μὲ παρετήρησεν ἐπὶ πολὺ χωρὶς νὰ εἰπῆ λέξιν· ἐπὶ τέλους δὲ ἤνοιξε τὸ στόμα του, ἐκτύπησε τὴν μίαν τῶν χειρῶν του ἐπὶ τῆς ἄλλης (σημεῖον εὐθυμίας) καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι τῷ ἐφανόμην, ὅτι εἶχα πολὺ γελοῖον σῶμα.

Προσέθηκε δὲ ὅτι ἔχαιρε βλέπων με καὶ ὅτι θὰ με περιποιεῖτο. Κατόπιν περιέφερε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κόμης μου καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τῷ δώσω ὀλίγας τριχάς. Ἦθελε, εἶπε, νὰ με κρατήσῃ διὰ πάντοτε πλησίον του καὶ τότε ὁ λαὸς ἀνεκραύγασε « Πρέπει ὁ ν τ α γ κ ἄ ν η ς νὰ μείνῃ μετ' ἡμῶν! »

Τὶ νομίζετε ὅτι ἐπραξεν ὕστερον;

Μοὶ ἐπρότεινεν ἤσυχια ἤσυχια νὰ νυμφευθῶ μίαν τῶν ἐνοπιῶν αἰθιοπίδων καὶ νὰ ἐκλεξῶ μάλιστα ἐκ τῶν πολλῶν. Ἡ δελεαστικὴ δ' αὕτη πρότασις ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῶν ἐνθουσιαστικῶν βῶν σύμπαντος τοῦ λαοῦ, φιλοτιμουμένου νὰ δεῖξῃ ὅτι συνεμερίζετο τὰς εὐνοϊκὰς διαθέσεις τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Πάντες μὲ φωνῇ ἀνεκραύγασαν: « Ἄς νυμφευθῆ ὁποῖαν τῷ ἀρέσκει. »

Ἀπεκρίθην ὅτι ἤμην ἀκόμη πολὺ νέος ἢ ὥστε νὰ νυμφευθῶ· θὰ προσέθετον δὲ, ἂν δὲν ἐφοβοῦμην μὴ τοὺς προσβάλω, ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἤθελόν ποτε νυμφευθῆ μίαν τῶν ἀηδῶν τούτων αἰθιοπίδων.

(ἔπεται συνέχεια)

Στεφ. Ι. Παπαμιχάλης.



## ΤΟ ΚΙΣΣΑΝΘΕΜΟΝ.

(Διήγημα).

Ἐπῆρχε ποτε, πλησίον τῆς ἀρχαίας Βοεμικῆς πόλεως Ἐγρας, γυναικεία μονὴ τῶν ἀ-

δελφῶν τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου, ἧς τὰ ἐρείπια κεκαλυμμένα ὑπὸ κισσοῦ καὶ ἄλλων παρασίτων φυτῶν εἰσέτι δακτυλοδεικτεῖ ὁ βοσκὸς πρὸς τοὺς περιηγητάς.

Καθ' ἣν ἐποχὴν Σαγισμῶνδος ὁ τῆς Αὐστρίας αυτοκράτωρ ἐκίνησε κατὰ τῶν Οὐσοιτῶν τὸν τρομερὸν ἐκείνον πόλεμον, καθ' ὃν τόσον ἐρρέυσεν αἷμα, ἡγουμένη τῆς μονῆς ταύτης ἦν ἡ Θεέκλα, εὐαίσθητον ἄνθος βλαστάνον ἐν μέσῳ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης θεύλλης. Ἡ Θεέκλα ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἦν ὁ τύπος τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ ἐλέους. Μόλις εἰκοσάτης γενομένη ἡ ὠραία καὶ εὐγενῆς αὕτη κόρη ἐνεδύθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ διακριθεῖσα εἰς αὐτὸ ἔλαβε μετὰ τινα ἔτη τὴν ποιμαντορικὴν ῥάβδον.

Τὸ πρόσωπόν τῆς νέας ἡγουμένης καὶ τοῦ ἰσχνοῦ καὶ ὠχρῶν ὡς τὸ τῶν ἀρχαίων ἀναχωρητῶν, ὑπὸ τῆς ἀγρυπνίας καὶ τῶν νηστειῶν, σὺδῶλως ἐντούτοις ἔχασε τὴν γοητευτικὴν αὐτοῦ γλυκύτητα καὶ τὸ εὐπροσῆγορον πρὸς τὰς λοιπὰς μοναχάς. Αἰσθανομένη τὸ ὕψος τῆς ποιήσεως καὶ γινώσκουσα ἄριστα τὴν Λατινικὴν, ἐξήγει πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῶν σοφῶν καὶ τοῦ κλήρου τὰ μᾶλλον δυσκατάληπτα χωρία τῆς Γραφῆς. Ἀλλ' ἡ παιδεία καὶ ἡ ὠραιότης δὲν ἦσαν τὰ μόνα προσόντα τὰ διακρίνοντα τὴν Θεέκλα· Ἡ ἐλεήμων καὶ εὐγενῆς αὕτη κόρη ἦν ἡ ταπεινοτάτη θεραπευτὴς τῶν πτωχῶν καὶ συχνάκις τὴν ἔβλεπον νὰ ὑποστηρίξῃ ἐν μέσῳ τῆς δουλοῦ δυστυχῆ λεπρῶν. Οὐδὲν λοιπὸν γήνιον πάθος ἐνέμενεν ἐν τῇ οὐρανίῳ αὐτῆς ψυχῇ, ἐξαιρέσει σφοδροῦ ἔρωτος ὃν ἔτρεφεν πρὸς τὰ εὐώδη ἄνθη· τὰ ἄνθη ταῦτα τὰ ἐλάτρευε ἡ Πολλάκις ὁ γλαυκὸς ὀφθαλμὸς τῆς ὑγραίνετο πρὸ τοῦ ὑακίνθου, τοῦ ῥόδου ἢ τοῦ κρίνου. Καὶ τὰ ἄνθη αὐτὰ ὅμως ἐφαίνοντο ἀνταποδίδοντα τὸν ἔρωτα των πρὸς τὴν εὐαίσθητον μοναχὴν· διότι ἀγρία ῥοδὴ ἀναρριχωμένη κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου ἐσκίαζε τὸ παράθυρόν της, ἐνῶ γοητευτικὸς ἴσμος θέλων νὰ προσελκύσῃ τὰ βλέμματα τῆς κυρίας του ἐξέγεε τὸ εὐώδες καὶ γλυκὺ ἄρωμα του, ὅπερ ὠμοιάζε μὲ σιγαλὴν φωνὴν, ἧτις ἐψύθριζε τὰς μαγικὰς λέξεις αὐτοῦ ἀγρωῦ, ὁ δὲ ὠχρὸς χρυσάνθεμος τῇ ἐμειδία ὀπισθεν τοῦ πρασίνου φυλλώματός του.

Αὕτη λοιπόν ἦτο ἡ ἡμερος καὶ εἰρηνικὴ ζωὴ τῆς μονῆς, ὅτε ἡμέραν τινα ἀνηγέλη ἡ ἀπαίσιος εἶδησις ὅτι ὁ Προκόπιος Λετονοῦ ἀρχηγὸς τῶν Θεβοριτῶν ὑψωσε τὴν σημαίαν τῆς αἰρέσεως, τὴν ὁποίαν Ἰωάννης ὁ Οὐσσιος (1) ἀνεκήρυξεν ἐκ τοῦ ὕψους τῆς πυρᾶς του, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ βαδίσῃ κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος, Ἡ Θέκλα ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι ἐὰν ἡ μονὴ αὐτῆς εὐρίσκετο εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ τρομεροῦ αἰρεσιάρχου, ἤθελε καταστραφεῖ διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ ἤθελε πέσει θύμα τῆς θηριωδίας του.

Μετ' ὀλίγον ἡ φρικώδης φράσις, ἀδυναμένοιο σωθῆτάω ἀντήχησε πανταχοῦ· ὁ ποταμὸς Ἔγερ ἐκύλιε αἰμοδαφῆ τὰ κύματά του, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπέπλεον γυμνὰ πτώματα. Καὶ πάντων τούτων αἴτιος ἦν ὁ Προκόπιος, ὅστις ἀφίσας τὴν Θεβῶν ἐβάδιζε κατὰ Φρίτς τοῦ Φιλέριδος (Querelleur) καὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν, σύρων ὀπισθεν αὐτοῦ 30 πολιορκητικὰ τηλεβόλα καὶ 3000 ἀνδρας, οἵτινες ἔσπευσαν ἐκ Σαξωνίας, Βοεμίας, καὶ Μοραβίας εἰς τὴν πρώτην πρόσκλησιν τοῦ τυμπάνου, τοῦ κατασκευασθέντος ἐκ τοῦ δέρματος τοῦ φοβεροῦ Ἰωάνου Ζίσκα. (2)

Φρικώδεις σφαγαὶ κατὰ τῶν καθολικῶν μοναχῶν καὶ ἱερέων ἀρχονται, αἱ μοναὶ καταστέφονται ἐκ θεμελιῶν καὶ οἱ ἐν αὐταῖς μοναχοὶ

(1) Ἰωάννης Οὐσσιος ὁ περιφημὸς Βοεμὸς αἰρεσιάρχης ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1373 καὶ κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ πυρὸς θάνατον (1415) ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντιᾷ συνόδου.

(2) Ἰωάννης Ζίσκας γόνος εὐγενοῦς Βοεμικοῦ οἴκου, ἐγεννήθη τὸ 1360. Ἐνεκεν προσωπικοῦ κατὰ τῶν κληρικῶν μίσους ἐνεκολλώθη τὴν αἴρεσιν τῶν Οὐσσιτῶν καὶ μετ' ὀλίγον ἐγένετο ἀρχηγὸς αὐτῶν, ὧν δὲ ἀνδρείος καὶ ἀτρόμητος ἐκέρδιτε κατὰ τῶν αὐτοκρατορικῶν 13 μεγάλας μάχας καὶ πλειοτέρας τῶν 100 ἀψιμαχιῶν. Κατηγορεῖται ὅμως ὁ ἄλλως κατὰ πάντα ὅσιος οὗτος στρατηγὸς ὡς ὄμιος καὶ αἰμοδόρος. Θνήσκων ὁ Ζίσκας (1424) διέταξεν, ὡς λέγεται, νὰ ἐκδάρωσι τὸν νεκρὸν του καὶ ἐκ τοῦ δέρματος αὐτοῦ νὰ κατασκευάσωσι τύμπανον, δι' οὗ οἱ ὀπαδοὶ του νὰ κρούωσι τὸ ἐμβατήριον των εἰς τοὺς κατὰ τῶν καθολικῶν πολέμους αὐτῶν.

βασανίζονται ὑπὸ τῶν φανατικῶν ὀπαδῶν τοῦ Προκοπίου, ὅστις ἀπαθὴς, σκληρὸς καὶ φέρων πάντοτε τὸ εὐαγγέλιον εἰς τὴν χεῖρα διέρχεται ἐν μέσῳ κυμάτων αἵματος καὶ χειμάρρων δακρῶν.

Οἱ ὁδοὶ βριθοῦσι φυγάδων καθολικῶν ἱερέων, οἵτινες ματαίως ζητοῦσιν ἄσυλον καὶ τοὺς ἐποίους οὐδεὶς δέχεται· διότι ὁ Προκόπιος προσεγγίζει, ἔρχεται, ὁ δυνάμενος σωθῆται.

Μία μόνη ἀσθενὴς κόρη, ἐν μέσῳ τοῦ πανικοῦ ἐκείνου τρόμου μένει ἡμερος, ὡς οἱ ἀρχαῖοι μάρτυρες. Μία μόνη δὲν τρέμει, δὲν φοβεῖται τὴν ἀπαίσιον προσέγγισιν τῆς αἰμοδόρου στρατιάς. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ Θέκλα, ἥτις ἀτάραχος ἀκούει παρὰ χωρικοῦ, ὅτι τὰ αἰρετικά στρατεύματα, ἄδοντα πολεμικὸν ἄσμα βαδίζουσι κατὰ τῆς μονῆς. Παρευθὺς ἡ γενναία ἡγουμένη διατάσσει, ἐναντίον τῆς γνώμης ἀπάντων, ἔν' αὐνοιχθῆ ἡ μεγάλη θύρα τῆς μονῆς καὶ καταβιβασθῆ ἡ ὑψωμένη γέφυρα. Εἶτα ὀδηγήσασα τὰς ἀδελφὰς καὶ τὰς δοκίμους εἰς τὸν πεφωτισμένον ναόν, ἀρχίζει νὰ ψάλλῃ τὰς ἐπικηδεῖους εὐχὰς. Πᾶσαι αἱ μοναχαὶ ἐνθαρρυνθεῖσαι ἐκ τοῦ παραδείγματος τῆς ἡγουμένης των, συνήνωσαν τὴν γλυκεῖαν φωνὴν των, καὶ ἰδοὺ πάλλουσα καὶ γοητευτικὴ ἀρμονία ἀναβαίνει ὡς θυμίαμα εἰς τὸν οὐρανόν.

Τέλος φθάνει ὁ Προκόπιος ἐν μέσῳ στρατιωτικῶν σαλπίγγων, ἱππεύων παμμέλανα καὶ γαυριῶντα ἵππων. Ὅπισθεν αὐτοῦ κυματίζει ἡ σημαία τῶν ἀδελφῶν τῆς Θεβῶν. Ἡ κοιλὰς κλυπτεται ὑπὸ μυρμηκιάς λογχῶν καὶ ξιφῶν, ἐν ᾧ ὀκτὼ μυῶδεις βόες σύρουσιν ὀπισθεν τοῦ ἀρχηγοῦ μέγιστον τηλεβόλον ἐκ χαλκοῦ κατασκευασθὲν κατὰ τὸ 1411 ὑπὸ Ἀλλῆ τοῦ μάγου τῆς Πάργας καὶ τοῦ ὁποίου ὁ κεραυνοβόλος κρότος ἐπρεζένει ῥίγος μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς γενναιοτάτους μαχητὰς, εἰς πολλὰς δὲ ἐγγύους γυναῖκας ἄωρον τοκετόν.

Ἐν τῇ μέσῳ τῆς κοιλάδος ἀκριβῶς κάτωθεν τῆς μονῆς, ὁ Προκόπιος ἀπιπτεῖ καὶ στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἐπιτελεῖς του: «Τὸ κλωβίον, λέγει, εἶναι ἀνοικτόν, τὰ πτηνὰ ἀπέπτησαν, ἐφθάσαμεν πολὺ ἄργά» Ἄγριος δὲ καὶ σύνοφρος προχωρεῖ μέχρι τῶν χειλέων τῆς τάφρου. Ἐκεῖ

ὁ δόξυς ὀφθαλμὸς του διεισδύσας διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας διέκρινε ἀμυδρὸν φῶς ἐν μέσῳ τοῦ σκοτούς. Τὸ φῶς ἐκεῖνο προήρχετο ἐκ τῶν λαμπάδων τῆς ἐκκλησίας, ἐν ᾗ αἱ μοναχαὶ καθήμεναι ἐπὶ τῶν θρανίων των ἔψαλλον διὰ φωνῆς λιγυρᾶς καὶ μελαγχολικῆς θλιβερόν ἐπικηδεῖον ἄσμα.

(ἔπεται τὸ τέλος.)

Σ. Σολομωνίδης.

### Ο ΠΥΡΡΟΟΡΙΞ Κ. ΡΙΦΛΗΣ.

Ἀνέβαινον μετὰ φίλου μου πρὸ ὀλίγου ἐπανεληθόντος ἐκ τῆς Ἰταλίας τὰς βαθμίδας τοῦ Κωμικοῦ Θεάτρου τῶν Παρισίων, ὅποτε ἀνήρ τις, ἀθλητικὸν τὸ ἀνάστημα ἔχων, κατέβαινε αὐτάς. Ὁ κύριος δὲ οὗτος εἶχε τὰ λαμπρότερα ξανθοκόκκινα γένεια ἅπερ ἐπὶ ζωῆς μου εἶδον.

— ὦ! καλησπέραν! εἶπε μὲ φωνὴν ἠχηρὰν καὶ διάφορον, ἰστάμενος πρὸ τοῦ φίλου μου.

Ἐκ τοῦ τόνου δέ, δι' οὗ συνώδευσεν αὐτὸ τὸ αὐτὸ καλησπέραν! ἠγνόησα ὅτι εἶχε πληρέστατα δίκαιον νὰ φέρῃ ταιαύτην λαμπρὰν ξανθοκκινὸν γενειάδα.

— Συγγνώμην Κύριε, εἶπεν ὁ φίλος μου, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν...

— Ἄ! καταλαμβάνα, διέκοψεν ὁ γιγαντιαῖος Ἀγγλος, λαμβάνων τὴν γενειάδα του ἐντὸς τῆς εὐρείας αὐτοῦ χειρᾶς· τοῦτο δὲ σὰς ἐμποδίζει τοῦ νά...

— Ὁ Κ. Ρίφλης! ἀνεκραύγασεν ὁ φίλος μου.

— Ἄ! τέλος πάντων κατ' εὐτυχίαν, εἶπε χαροποῖός ὁ Ἀγγλος.

— Ἀλλὰ πῶς ἐδῶ, λοιπὸν δὲν...

— Ἐτουφεκίσθη ὑπὸ τῶν εὐπατριδῶν τοῦ στίφους τοῦ Κακιακάνου; Οὐχί! καὶ τοῦτο διὰ τὴν γενειάδα μου αὐτήν.—Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Κ. Ρίφλης ἔσεισεν ἐκ νέου τὴν γενειάδα του. Ὁ κώδων τῆς σκηνῆς ἀνήγγειλε τότε τὸ τέλος τοῦ διαλειμματος.

— Θά σοι διηγήθῃ τὴν ἱστορίαν μου, ἥτις ἔσως πολὺ θά σὲ τέρψῃ· ἀλλὰ ἀπόψε ἀναχωρῶ

διὰ μικρᾶν τινα περιοδείαν καὶ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας θά ἐπιστρέψω πάλιν. Προσδιόρισον λοιπὸν τὸ μέρος, εἰς ὃ θά συναντηθῶμεν.

— Εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀν θέλῃς, εἶπεν ὁ φίλος μου, διότι θέλω νὰ σοὶ παρουσιάσω ἕνα φίλον, Ἰδοὺ ἡ διεύθυνσίς μου.

— Ἐστω. Γνωρίζεις ὅτι εἶμαι ἀκριβῆς. Χαῖρε μέχρι νέας συνεντεύξεως.

— Ὑγίαινε.

— Ὅποιος τις εἶναι ὁ κ. Ρίφλης; ἠρώτησα τὸν φίλον μου.

— Μετὰ τὴν παράστασιν σοὶ τὸ λέγω.

Τρία τέταρτο μετὰ ταῦτα εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

— Καὶ λοιπὸν, εἶπον εἰς τὸν φίλον μου, περιμένω.

— Τί πρᾶγμα;

— Ἀλλὰ τὰ τοῦ κ. Ρίφλη.

— Ἄ! σοὶ ἐνδιαφέρει, βλέπω, τὰ μέγιστα ὁ κ. Ρίφλης. Ἄκουσον λοιπὸν. Ὅτε ἀπήντησα αὐτὸν κατὰ πρῶτον, ἦμην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Πόντε-Μόλλε, μίαν λεύγαν μακρὰν τῆς Ῥώμης παρὰ τὸν Τίβεριν. Ἐκαθήμεν δὲ πλησίον τραπέζιου ἐντὸς αἰθούσης πλήρους κόσμου, ὅποτε ὁ κ. Ρίφλης εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ, ἔστρεψε πέριξ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐρχόμενος πρὸς ἐμὲ,

— Κύριε, μοι εἶπεν, θά συγχωρήσετε τὴν τόλμην, ἣν μέλλω νὰ λάβω;

Τὸ ἀλλόκοτον κάπως προοίμιον, ἡ εἰλικρινὴς καὶ ἄδολος μορφή τοῦ ἀποτανθέντος πρὸς με μοὶ ἤρσαν τὰ μέγιστα· δι' ὃ δὴ ἀδιστακτικῶς ἀπεκρίθη μειδιῶν,

— Σὰς βεβαιῶν, Κύριε, ὅτι θά συγχωρήσω τὴν τόλμην, τὴν ὁποίαν μέλλετε νὰ λάβετε.

— ὦ! εὐχαριστῶ. Δὲν ὑπάρχει ἐλευθερά θεσις ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν νὰ καθίσω ἀπέναντι ὑμῶν καὶ νὰ λάβω μίαν φιάλην Ὀρβιέτου ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ τραπέζιου σας.

— Τὸ ἦμισυ τοῦ τραπέζιου μου εἶναι ὑμέτερον, ἀπεκρίθη καὶ ἔκαμα θέσιν διὰ τὴν φιάλην καὶ τὸ ποτήριον, ἅπερ ὁ ὑπηρέτης ἔφερεν εἰς τὸν Κ. Ρίφλην.

Ἦτο δὲ τότε ὁ Κ. Ρίφλης ὁ κάλλιον ἐξυρισμένος εὐπατριδῆς, ὃν ποτε συνήντησα καὶ ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ ἔτι.

Μετὰ δύο ὥρας ἐπεστρέφον ὁμοῦ εἰς τὴν Ῥώμην, τὴν ἐπαύριον ἀνεχωροῦμεν ὁμοῦ διὰ τὴν Νεάπολιν. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἀφοῦ ὁμοῦ ἐπεσκέφθημεν τὴν Νεάπολιν καὶ ὁμοῦ ἐποιήσαμεν τὴν πρὸς τὸν Βεσούβιον ἐκδρομὴν, ἀνεβαίνομεν εἰς τὴν αὐτὴν ἀμαξαν ἐν συνοδίᾳ αὐλικοῦ τινος συμβούλου τοῦ ἐλαχίστου γερμανικοῦ δουκάτου καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ, Ρώσσου τινὸς στρατηγῶ καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, διευθυνόμενοι πρὸς τὸ Poestum, ὅπου μᾶς εἶχον συστήσει νὰ μὴ ὑπάγωμεν, ἵνα μὴ διακινδυνεύσωμεν ὑπὸ τοῦ στίφους τοῦ ὀνομαστοῦ Κακιακάνου. Ἀλλὰ πῶς νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν Νεάπολιν καὶ νὰ μὴ μεβῶμεν εἰς τὸ Poestum; ἐκτὸς δὲ τούτου οἱ Ἴταλοι λησταὶ ἤρκοῦντο μὲ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα οἱ ὀδοιπόροι ἔφερον ἐπ' αὐτῶν καὶ οὐδὲν τὸ κωλύον τοῦ νὰ φέρωμεν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλίγιστα καὶ ν' ἀφήσωμεν τὰ ὠρολόγια εἰς Νεάπολιν.

Τὰ πάντα ἐβῆαινον θαύμασιως μέχρις ἀποσάσεως τριῶν λευγῶν ἀπὸ τοῦ Poestum, οὐδὲ σκιά ληστοῦ· ἀλλὰ φθάσαντες εἰς συστάδα τινὰ κομάρων καὶ δαφνῶν εἶδομεν ἐξερχόμενους δύο ἀνδρας φέροντας τυφέκια ἐπὶ τῶν ὤμων.

— Εἶναι οἱ ἄνδρες τοῦ Κακιακάνου, εἶπεν ὁ ἀμαξηλάτης καὶ ἐσταμάτησε τοὺς ἵππους.

Ὁ αὐλικὸς σύμβουλος κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶδους τρόμου· ἡ κυρία αὐτοῦ ἐφίλησεν εἰκονισμάτιόν τι, ὅπερ ἔφερον εἰς τὸν λαίμῳ τῆς, ὁ Ρώσσος στρατηγὸς συνέστρεψε τὰν χονδρὸν αὐτοῦ μύστακα καὶ ἡ νεαρὰ κόρη ὠχρίασεν ὀλίγον.

— Μπα! δύο μόνον εἶναι, εἶπον σιγᾶ. Ὡμίλου δὲ σιγᾶ, διότι ἦτο φρονιμώτερον καὶ διότι ἤσθάνομην κάλλιστα, ὅτι ἂν ὠμίλου ἐντονώτερον ἢ φωνὴ μου ἦθελεν ὑποτρέμει.

Μόλις εἶπα «δύο μόνον εἶναι» καὶ ἐγένοντο ἑπτὰ· ὅσοι δὲ ἄνδρες τόσα τυφέκια.

— Κύριοι καὶ Κύριαι, εἶπεν ὁ ἀμαξηλάτης ἐτοιμάσατε τὰ χρήματά σας.

— Ἀλλὰ . . . εἶπεν ὁ Ρώσσος στρατηγός.

— Πρὸς τί νὰ χάνωμεν καιρὸν ἐπανελάβην ὁ ἀμαξηλάτης.

Εἶχε δὲ πολὺ δίκαιον· διότι δὲν εἴμεθα ὀπλιόμενοι καὶ ἔπρεπε νὰ ἐνδώσωμεν ὅσον τάχιστα.

Οἱ λησταὶ περιέκυκλον τὴν ἀμαξαν ἦσαν

δὲ περιήμιοι λησταὶ, ὡς εἰ ἦσαν πεπλασμένοι ἐπίτηδες διὰ ξένους· διότι εἶναι λίαν εὐχάριστον νὰ λέγη τις μετὰ τὴν ἐκ τῆς περιουσίας του ἐπιστροφὴν αἶδον τὰ κάλλιστα τοῦ τόπου κατὰ πάντα.»

Ἐπληρώσαμεν ὅλοι τὰ λύτρα ἐκτὸς τοῦ κ. Ῥίφλη.

— Καὶ ἡ Ἐξοχότης σας; ἠρώτησεν ἰταλιστὴ εἰς τῶν ληστῶν τὸν εὐπατρίδην τείνων συγχρόνως τὴν χεῖρα.

— Ἐχω ἀνάγκην τῶν χρημάτων μου πρὸς ἐξakoλούθησιν τοῦ ταξιδίου μου, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ῥίφλης μετὰ μεγίστης ἀταραξίας.

— Τότε λοιπὸν θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ ἀνερευνησωμεν τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα ἐπανελάβην ὁ ληστής.

Ὁ κ. Ῥίφλης ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ χαρτονομίσμα καὶ δεικνύων αὐτὸ εἰς τοὺς ληστές.

— Ἰδοῦ, εἶπε, χαρτονομίσμα δέκα λιρῶν στερλίνων· δὲν θὰ τὸ ἔχετε ὅμως, καὶ μετὰ παραδόξου ταχύτητος ἐξέσχισε τὸ χαρτονομίσμα καὶ ἔρριψεν εἰς τὸν ἄερα τὰ τεμάχια, ἅπερ γλυκίσια αὔρα διεσκόρπισε πάραυτα.

— Ὅποια παραφροσύνη! ἀνεκραύγασα, κύριε Ῥίφλη.

Οἱ ἄλλοι περιηγηταὶ διέμενον σιωπῶντες καὶ ἐκστατικοί.

— Εἶχον ἐπ' ἐμοῦ τὸ χαρτονομίσμα μόνον τοῦτο, ἐπανελάβην ὁ κ. Ῥίφλης· ἂν δὲ ἀμφιβάλλετε, ἐρευνησατέ με.

— Δὲν ἀμφιβάλλομεν περὶ τοῦ λόγου ὡμῶν, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἡ Ἐξοχότης σας δὲν εἶναι φρόνιμος, εἶπεν ὁ ἡδὴ ὀμιλήσας ληστής, εὐρισκόμεθα εἰς τὴν σκληρὰν ἀνάγκην νὰ σᾶς ἐμποδίσωμεν τοῦ νὰ ἐξakoλουθήσητε τὴν πορείαν σας.

— Πολὺ καλὰ ἀπήντησεν ὁ κ. Ῥίφλης εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριοι λησταί.

Ἦθελήσαμεν νὰ μεσολαθῶσωμεν.

— Κύριαι καὶ Κύριοι σᾶς εὐγνωμονῶ· ἀλλὰ θὰ εὐχαριστηθῶ ἀληθῶς διατρίβων ἐπὶ μίαν ἡμέραν μετὰ τῶν κυρίων τούτων. Χαίρετε καὶ καλὴν ἂν τὰ μὲν σὶ νῆσον Νεαπόλει μεθαύριον.

— Συνοδεύω τὸν κύριον, εἶπεν εἰς τοὺς ληστές ἐτοιμαζόμενος νὰ καταβῶ ἀπὸ τοῦ ὄχηματος.

— Δὲν ἐμποροῦμεν νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν

ἐπιθυμίαν σας, Ἐξοχότατε, ἐπανελάβην ὁ ληστής, ὁ χρέη διερμηνέως ἐκτελῶν παρὰ τοῖς λησταῖς· δὲν ἐμποροῦμεν πράγματι, ἂν καὶ λυπούμεθα πολὺ ν' ἀρνηθῶμεν τι εἰς εὐπατρίδην ἀπὸ τοῦ ὀπείου ἐμείναμεν πολὺ εὐχαριστημένοι.

— Ἀλλὰ . . .

— Ἀς μὴ ἐπιμένῃ ἡ Ἐξοχότης σας—καὶ ὁ ληστής μὲ ἐδίασεν εὐμενῶς νὰ ἐπανακαθῆσω.

— Ἀγωμεν, κύριοι λησταί, ἄς ἀναχωρήσωμεν, ἂν ἀγαπᾶτε, διότι εἶμαι ὀλίγον βιαστικός, εἶπεν ὁ κ. Ῥίφλης. Καὶ σφίγγας μου τὴν χεῖρα καὶ χαίρεισας τὴν λοιπὴν συνοδείαν χαριέντως.

— Κύριαι καὶ Κύριοι, ἀνεφώνησεν, ἠνοήσατε· καλὴν ἀντάμωσιν εἶχεν τὴν Νεάπολιν μεθαύριον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ φίλος μου ἐστάθη.

— Καὶ λοιπὸν; τὸν ἠρώτησα.

— Καὶ λοιπὸν τὴν ἐπαύριον εἰς μάτην περιεμείναμεν τὸν κ. Ῥίφλην· μόλις δὲ ἀπόψε ἔμαθον ὅτι εὐρίσκεται ἐτι ἐν τοῖς ζῶσιν. Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ὡς προηγουμένως μοι εἶπε θὰ μᾶς διηγηθῆ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας του. Μὴ λείψης λοιπὸν ἀπὸ τῆς αἰκίας μου κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν· διότι ὁ φίλος, ὃν μέλλω νὰ τῷ παρουσιάσω εἶσαι σύ.

Οὐγὶ βεβαίως, δὲ θὰ λείψω νὰ μεταβῶ ἐκεῖ καὶ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας θὰ σᾶς διηγηθῶ καὶ ἐγὼ πάλιν τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ ξανθοκόκκινου γένειου φέροντος Ἀγγλου.

[ἔπεται συνέχεια.]

Σ. Ι. Π.

#### ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΣΤΑΧΥΛΟΓΙΑΙ.

Ὁ τίτλος οὗτος ἄς μὴ ἀποτρέψῃ τὴν προσοχὴν τῶν φίλων ἀναγνωστῶν· οὐδὲν τὸ σχηματικὸν ἢ ὀχληρὸν ὑποκρύπτει· προτιθέμεθα ἀπλῶς νὰ περιλαμβάνωμεν ὑπ' αὐτὸν ἐκάστοτε ὅτι νεώτερον, περιεργὸν ἅμα καὶ εὐληπτόν, ἀγγέλλεται περὶ τῶν ἐπιστημῶν, ὅτι ὠφέλιμον καὶ

χρήσιμον διδάσκουσιν αὐταί, σταχυολογοῦντες πάντα ταῦτα ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ἐπιστημονικῶν φύλλων τῆς Ἑσπερίας.

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅποιαν θραῦσιν προξενουσι καθ' ἕκαστον ἔτος, τὴν θερινὴν πρὸ πάντων ἐποχῆν, οἱ πυρετοὶ, ἡ θλαθρία αὕτη μάλιστα τῶν δυστυχῶν κατοίκων τῆς Ἀνατολῆς, παραγόμενοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων ὀλίγιστοι ὅμως γινώσκουσιν ὁποῖας πολυτίμους ιδιότητας κατέχουσι φυτὰ τινὰ ἀπορροφῶντα τὰς ἀναθυμιάσεις ταύτας καὶ πᾶν ἐπομένως ἐμποδίζοντα μίασμα. Ἐν τούτων εἶναι ἡ ἰτέα ἢ ἐὰν θέσωμεν φύλλα τινὰ ἐντὸς ὑέλινου δοχείου πεπληρωμένου ἐξ ἀνθρακικοῦ ὀξέως καὶ φεραντος εἰς τὸ βάθος ὑδράργυρον, θέλομεν παρατηρήσει ὅτι τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ ταχύτατα ἀποσυντίθεται καὶ ὁ ὑδράργυρος ἀνέρχεται ὀρμητικῶς, θραύει ἐνίοτε καὶ τὸ ὑέλινον δοχεῖον. Οὕτω συμβαίνει καὶ ἐν τῇ φύσει. Ἀλλες δὲ ἡ ἰτέα εὐδοκίμει παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ρυάκων καὶ εἰς τὰς ὄχθας γαίας, φύεται δὲ ἡ μόνη ἢ καὶ διὰ παρασπάδων καὶ εἶναι χαριέστατον καὶ ὠφελιμώτατον δένδρον· πάση δυνάμει λοιπὸν οἱ γεωργοὶ τῶν ἐλωδῶν καὶ πυρετωδῶν μερῶν πρέπει νὰ πολλαπλασιάσωσι τὰς φυτεῖς τοῦ δένδρου τούτου. Τὸ ἡλιοτρόπιον ἐπίσης καθιστᾷ ὑγιεινὰ τὰ ἐλώδη μέρη· παραδειγμα δὲ οὐχὶ παλαιὸν λαμβάνομεν ἐκ τινος ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος, τὸ ἐξῆς: Τὸ ἀστεροσκοπεῖον Βασιγκτῶνος ἐκτισμένον ἐπὶ λόφου ἔχοντος ὕψος τριάκοντα μέτρων καὶ κείμενον πλησίον ποταμοῦ, ἄπειρα περὶ αὐτὸ σχηματίζοντος ἔλη, καλυπτόμενα τὸ θέρος ὑπὸ πολυπληθοῦς χλόης, ἦτο μία τῶν θέσεων τῶν μάλλον προσβαλλομένων ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ· διότι ἡ χλόη αὕτη σηπομένη ἐπλήρου τὴν ἀτμόσφαιραν διὰ δηλητηριωδῶν στοιχείων, παραγόντων τῶν πυρετῶν, ἕνεκα τοῦ ὁποῖου ἐκινδύνευε νὰ μὴν ἀκατοίκητον ἐπὶ πέντε ὅλους μῆνας τὸ δημόσιον τοῦτο οἰκοδόμημα. Ἐσκέφθησαν λοιπὸν νὰ ἀνεύρωσι φυτὸν τι μεγάλην ἀπιρροφητικὴν καὶ κτημένον δυνάμιν, ἀναθάλλον ἀκριβῶς καθ' ἡν ἐποχὴν ἡ χλόη σίπεται καὶ ἀπομακρῦνον οὕτω πάντα κίνδυνον. Ὡς τοιοῦτον παρουσιάσθη τὸ ἡλιοτρόπιον, οὗ ἡ ἀπορροφητικὴ δυνάμις μεγίστη· εἰς ἀπόστασιν λοιπὸν 200 ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ

μέτρων ἔσκαψαν πρασιάν τινα μόλις ἐνός μέτρου μήκος καὶ δεκαπέντε πλάτος ἔχουσαν, ἐφ' ἧς κατὰ τὸ ἔαρ ἔσπειραν ἠλιοτρόπια. Ὁ Αὐγουστος, ἢ κρίσιμος ὥρα ἔφθασε καὶ πρὸς μεγίστην πάντων ἐκπλήξιν, οὐδὲν σύμπτωμα πυρετοῦ ἀνεφάνη ἐν τῷ ἀστεροσκοπεῖω. — Δὲν εἶναι δυνατόν ἄρα γε καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα πράττοντες οὕτω νὰ ἀποσκορακίσωμεν τὴν ὀλεθρίαν ταύτην ἐπιδημίαν ἀνεξόδως καὶ μετὰ μεγίστης εὐκολίας;

Ἡ πληθὺς τῶν νέων οἰκοδομῶν, δι' ὧν ὀσημέραι ἢ γηραιὰ πατρὶς τοῦ Ὀμήρου καλλωπίζεται, παρέχει ἡμῖν τὸ ἐνδύσιμον, ὅπως ὑποδειξωμεν ἀπλούστατόν τι μέσον, ὑπὸ ἀρμολιδίων ἀναφερόμενον, δι' οὗ ἀποσθεβεῖται πᾶς κατὰ τῆς ὑγείας ὑπὸ τῶν νέων οἰκοδομῶν κίνδυνος, καὶ καθίστανται αὐταὶ ἀμέσως κατοικίσιμοι. Τὸ μέσον τοῦτο συνίσταται εἰς τὰ ἐξῆς: καίομεν δις ἢ τρίς ἐν ἐκάστῳ δωμάτιῳ καλῶς κεκλεισμένῳ, ὀκάδας τινὰς ξυλίνων ἀνθράκων ἐνόσφ καίεται ὁ ἀνθραξ ἐνοῦται ἢ μετὰ τοῦ ὀξυγόνου τοῦ ἀέρος καὶ σχηματίζει ἀνθρακικὸν ὀξύ, ὅπερ ἀπορροφᾶται ἀπλήστως ὑπὸ τῆς ἀσβέστου τῶν κοίτων, οἷτις ἀποξηραίνονται διὰ τοῦ τρόπου τούτου. Μετὰ ταῦτα ἀνοίγομεν τὸ δωμάτιον, ἵνα σχηματισθῇ ἰσχυρὸν ρεύμα ἀέρος· οὕτω δὲ μετὰ τινα χρόνον τὸ οἶκημα καθίσταται κατοικήσιμον ἄνευ οὐδενὸς διὰ τὴν ὑγίαν κινδύνου.

Ὀλίγας ἡμέρας ἔτι καὶ τὸ ἔαρ ἦλθεν τὸ γλυκὺ ἔαρ, ὅπερ πάντες οἱ ποιηταὶ ὕμνησαν, τοῦ χαριεστάτου Ἀνακρέοντος προεξάρχοντος, καὶ ὅπερ εἰς τῶν νεωτέρων ποιητῶν ὡς ἐξῆς ἐμμελῶς ἔψαλλεν.

Καὶ πάλιν ἐπανερχεσθε μὲ ἀνθοφόρον πόδα,  
ὦ ἔαρ, τοῦ ἐνιαυτοῦ χαρίεσσα νεότης  
Καὶ πάλιν ἐπανερχοῦνται ἡ τέρασις κ' ἡ φαιδρότης  
ἢ χλόη καὶ τὰ ῥόδα.

παραλείπων, ὅμως ἐν τῇ ἀπαριθμῆσει τῶν ἀγαθῶν ἄτινα φέρη τὸ ἔαρ, τὰ ἐξανθήματα, τοὺς ἐφημέρους καὶ διαλείποντας πυρετοὺς, τὰς αἱμορραγίας, τὴν ἀποπληξίαν καὶ τὰ τούτοις περαπλήσια, χαρίεντα πάντα, τῇ ἀληθείᾳ δωρήματα τοῦ ἔαρος!

Εἰς τὴν προφῆν λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ζητήσωμεν τὸ ἀντίδοτον τῶν δεινῶν τούτων, ἅπερ ἢ θερμό-

της, τὸ φῶς καὶ ἡ διαστολὴ τοῦ ὀργανισμοῦ ἐπιφέρουσιν· ἐκ τῆς πείρας δὲ γινώσκουμεν ὅτι ἡ φυτικὴ τροφή — τὰ χόρτα — ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τοῦ αἵματος τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον, ὃν παρέχει αὐτῷ ἢ ἀπὸ τῶν ζῶων τροφή.

Ἄλλοι καιροὶ ἦδη, ἄλλα ἦθη· ἡ νεωτέρα γενεὰ ἄδυναται πλέον νὰ τηρήσῃ τὰς μακρὰς νηστείας τῶν πατέρων μας· καὶ ὅμως ὁ νόμος ἐκεῖνος τῆς ἐκκλησίας, ὁ τεσσαρακονθαήμερον κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐπιτάσσει νηστείαν, εἶναι νόμος — ἢ ἐπιστήμη αὐτὴ τὸ ὁμολογεῖ — σοφώτατος καὶ πρὸς τῆς ὑγεινῆς τὰ διδάγματα σύμφωνος.

Στεφ. Ι. Παπαμιχάλης.

## ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ.

Γιὰ δις τὸ ἔρμω τ' ὀρφανὸ τὸ δούτυχο πῶς τρέχει  
γυμνὸ στὸ δρόμο τῆς ζωῆς γιατί μᾶνα δὲν ἔχει,  
Πότε καὶ πότε μιὰ ματιὰ γυρίζει δουρκομένη  
βλέπει τὴ γῆ νὰ χαίρεται τὴ μυγδαλ' ἀνθισμένη,  
κι' ἀφίνει ἕνα σταναγμὸ πικρὸ φαρμακευμένο,  
τὸ μόνο τοῦτο σύντροφο πῶχει τ' ἀρραγεμένο.  
Ἄχ! νὰ εἶ τὸ μόνο σύντροφο σταῖς λύπαις ταῖς πικραῖς του,  
στῆς ὀρφανιάς τὰ βάσανα καὶ σὲ ἄχαρες χαραῖς του.  
Εἶπα χαραῖς; ὄχι. Αὐτὸ, τὸ λόγο μόνε ξεύρει·  
ὅπ' ἔχει μᾶνα μὲς τῇ γῆ χαρὰ ποῦ θὰ τὴν εἴρη.  
Καὶ γιὰ ταυτὸ εἶναι χλωμὸ καὶ παραπονεμένο,  
λουλοῦδι χῶρις μυρωδιὰ λουλοῦδι μαραμένο,  
λουλοῦδι ποῦ τὸ πέταξε ὁ Χάρος εἰς τὸ δρόμο  
κι' ὁ κόσμος βλέπ' ἀδιάφορος χωρὶς κανένα πόνο.  
Κόσμε σκληρὲ λυθήσου το· ἦταν κι' αὐτὸ δροσάτο  
στῆς μᾶνας του τὴν ἀγκαλιὰ καὶ μυρωδιὰ γιομάτο·  
στὰ μαραμένα χεῖλη του τὸ γέλιο εἶχε ἀνθίσει.  
πρὶν ἔλθῃ ὁ Χάρος ἄσπλαγχνος καὶ ὀρφανὸ τ' ἀφίσῃ  
Διψήσου το· ἄχ γιὰ δὲς τὸ μὲ χεῖρα σταυρωμένα  
τὴν Παναγιὰ παρακαλεῖ μὲ μάτια δακρυομένα:  
«Δέσποινα, λέγει, τ' οὐρανοῦ, Παρθένα μου Ἄγια,  
γιατ' τὴ δόλια μᾶνα μου τλάκα σιεπάζει κράσι»  
Καὶ παύει. Δὲν τ' ἀφήκανε τὰ δάκρυα νὰ λαλήσῃ  
στὴν Παναγιὰ ποῦ δύναται νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Σ. Σ.